

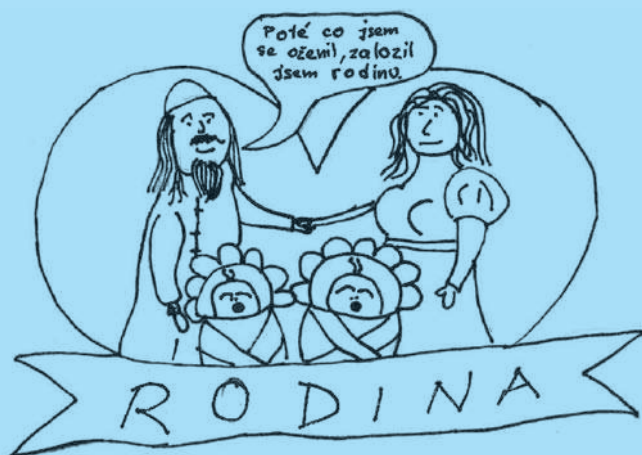
Sborník literárních a výtvarných prací
dětských autorů Zlínského kraje

Čím víc budeš vědět,
tím větší bude tvůj svět

Jan Ámos Komenský

Kde končí svět

2019/2020

Masarykova veřejná knihovna Vsetín
Spolufinancováno SKIP Velká Morava

Čím víc budeš vědět, tím větší bude tvůj svět

Jan Ámos Komenský

Slova Jana Ámose Komenského platí i o několik stovek let později a není náhodou, že právě v roce 2020, kdy si připomínáme 350 let od Komenského úmrtí, je odkaz Učitele národů ústředním tématem letošního ročníku literární soutěže Kde končí svět. Děti z celého Zlínského kraje psaly nejen o svých zážitcích spojených se školou, ale také o své představě ideální školy či o imaginárním setkání s J. A. Komenským. Neomezená dětská fantazie se prolínala jako spojovací linka všemi přihlášenými pracemi a odborná porota, složená z knihovníků, učitelů, přátel knihovny a milovníků krásného slova, měla velmi obtížnou práci vybrat vítězná díla.

Soutěž Kde končí svět vyhlašuje Klub dětských knihoven Svazu knihovníků a informačních pracovníků České republiky. V jednotlivých okresech je ovšem tato soutěž každoročně vyhlašována pod individuálními názvy. Na Vsetínsku ji mladí spisovatelé znají jako soutěž „O poklad strýca Juráša“, pro Zlínsko je to „Hledání“, v Uherském Hradišti a okolí nese název „Píšu povídky, píšu básně“ a na Kroměřížsku se jmenuje „Kroměřížská litera“. Ale bez ohledu na rozdílné názvy soutěže je hlavním a nejdůležitějším cílem objevit a podpořit v dětech jejich talent, povzbudit je k psaní prózy, poezie nebo k tomu, aby spojily literárního a výtvarného ducha a vytvořily komiks.

Poděkování za vznik tohoto sborníku prací dětských autorů Zlínského kraje patří především dětem, které se do soutěže přihlásily, ale také jejich knihovnicím, knihovníkům, učitelkám, učitelům, rodičům a prarodičům, kteří je k přihlášení motivovali, i porotkyním, porotcům, kteří práce hodnotili. Děkujeme také všem, kteří se jakkoliv podíleli na slavnostních vyhodnoceních městských i okresních kol a kola krajského a v neposlední řadě těm, kteří dali vzniknout této tištěné podobě sborníku.

Vstupte do světa obdivuhodné dětské fantazie...

Přejeme vám nešední a příjemné čtenářské i vizuální zážitky...

Daniela Divínová

Ředitelka Masarykovy veřejné knihovny Vsetín

Obsah

PRÓZA

Kategorie 1. – 3. třída

Nikola Budínová / Pekelná škola	4
Adéla Geržová / Kočičí škola	4
Kateřina Mlýnková / Kdybych já byla vychovatelka (učitelka)	5

Kategorie 4. – 5. třída

Barbora Vaňková / Jack a kouzelná studánka	5
Lucie Strnadová / Kouzelné setkání.	8
Kristián Chmela / Můj oblíbený učitel	11

Kategorie 6. – 7. třída

Lucie Pěchová / Kdybych já byla učitelka	12
Tomáš Kotík / Škola naruby	12
Veronika Surá / Kniha je nejlepší učitel	13

Kategorie 8. – 9. třída

Klára Hanáková / Těším se do školy	14
Elena Grácová / Crrrrr!	17
Veronika Woloszczuková / Nová generace	19

Speciální kategorie

Michal Novotka / Těším se do školy	22
Jan Daněk / Má ideální škola	23
Adam Sekanina / Škola snů	24

POEZIE

Kategorie 1. – 3. třída

Nikola Březinová / Jak se pandy krásně učí	24
Alžběta Juříčková / Tahle škola to je sen	24
Karolína Fialová / Nejlepší učitelka, Škola pro zvířátka	24

Kategorie 4. – 5. třída

Anna Chrobáková / Nejlepší škola světa	25
Ema Katrušáková / Dobrá knížka je nejlepší učitel	25
Libuše Nováková / Škola	25

Kategorie 6. – 7. třída

Marie Kolečková / Poezie ztracených srdcí	26
Nikola Hovadíková / Těším se do školy	27
Štěpánka Ema Jaroňová / Jak vycvičit zvířátka	28

Kategorie 8. – 9. třída

Jan Hurta / Ústní zkoušení	28
Tereza Včelařová / Učitelský sbor	29
Karolína Kučerová / Dobrá knížka je nejlepší učitel, IQ testování	29

KOMIKS

Kategorie 1. – 3. třída

Sára Foltýnová / Ufoškola	31
Klára Stančíková / Kdybych byla učitelka	35
Karel Pevný / Nejlepší zážitek ze školy	36

Kategorie 4. – 5. třída

Nikol Vystrčilová / Návrat Ámose do budoucnosti	39
Lea Hrubanová / Můj ideální den ve škole	42
Emma Vystrčilová / Škola snů	45

Kategorie 6. – 7. třída

Tereza Krátká / Každý má svého oblíbeného učitele	46
Eva Babuková, Šárka Měsíková / Poučení	51
Tereza Pernicová / Můj ideální den	54

Kategorie 8. – 9. třída

Tereza Pospíšilová / Perličky ze školních lavic	58
Tereza Sommerová, Sofie Burešová / Můj nejlepší mimoden	61
Vojtěch Dolan / J.A.Komenský	63

CELKOVÉ POŘADÍ	70
--------------------------	----

Pekelná škola

Nikola Budínová

Základní škola a Mateřská škola Želechovice nad Dřevnicí, 3. třída

Jednou měla 3.A hodinu češtiny a žáci paní učitelku vůbec neposlouchali, dělali si, co chtěli, překřikovali se a nedávali pozor. Paní učitelka se nazlobila a řekla: „Vy jste mi ale čertíci! Abyste se náhodou nepropadli do pekla.“ „Náhodou, já si myslím, že v pekle by to bylo super, žádné učení, jen velká sranda a řádění.“ Sotva to žák dořekl, za oknem uhodil blesk a v tu ránu byla třída prázdná a všechny děti se ocitly v pekle, přímo před samotným Luciferem.

Lucifer jim povídá: „Co koukáte? Tady je tolik práce, že se mi ty vaše ruce hodí.“

Kluci museli sekat dříví a nosit ho přímo pod kotel. Holky musely míchat vařící vodu v kotli a zametat prach, který byl úplně všude. A do toho se museli učit pekelné zákony - za co který hříšník patří do pekla. No řeknu vám, nebyla to žádná legrace. Až si samy děti povzdychly, jak by se rády vrátily zpět na zem do své třídy za svou paní učitelkou.

Šly za Luciferem poprosit ho, jestli by je nevrátil nazpět do školy do Želechovic na zem. Lucifer dělal, že dlouho přemýšlí, ale popravdě ho taky z toho samotného řevu bolela hlava. Nemyslete si, takové děti i když musí pracovat, tak křičí pořád stejně.

„Tak dobrá, pustím vás nazpět za vaší paní učitelkou, ale musíte mi slíbit, že ji budete poslouchat a snažit se učit tak, abyste dostali co nejlepší známky. Když budete zase zlobit, tak se vrátím a vezmu si vás do pekla.“

Děti přikyvovaly, protože už byly unavené a chtěly si odpočinout. Když se vrátily za svou paní učitelkou, tak byly hodné, dávaly pozor a snažily se učit na samé jedničky.

Všechno zlé je k něčemu dobré...

Kočí škola

Adéla Geržová

Základní škola a Mateřská škola Želechovice nad Dřevnicí, 3. třída

Ahojte všichni. Jmenuji se Sofie a půjdu poprvé do školy. Naše škola se jmenuje Kočí škola, chodí tam jen samé kočky a kocouři. Trochu se bojím, ale má maminka říká, že do školy musím chodit, abych se naučila spoustu věcí. Naše paní učitelka Mourková je moc hodná. Ve škole se učíme, jak se máme plížit, číhat a sledovat myšku. V tělocviku lozíme na stromy a chodíme po střeších tak, abychom nespadli. Někdy zkusíme skoky a přitom musíme dopadnout na všechny čtyři tlapičky. Nejvíc mám ve škole ráda polední přestávku, kdy si vypijeme mlíčka a potom si dáme polední odpočinek venku na sluníčku. Pěkně se schoulím do klubíčka a vyhřívám se. Potom se musím vrátit zpět do třídy, kde se učíme, jak se máme chovat k člověčímu příteli a jak správně přecházet silnici. To je strašně moc nebezpečné! Za domácí úkol musíme trénovat s maminkou. Když se to vše dobře naučíme, paní Mourková nás vyzkouší a za malinkou odměnu dostaneme víc mlíčka ke svačince - mňam. Školu mám moc ráda, mám tam spoustu kamarádů a naše paní učitelka je ze všech nejlepší.

Kdybych já byla vychovatelka (učitelka)

Kateřina Mlýnková

Základní škola a Mateřská škola Branky, 2. třída

Až budu velká, tak se stanu paní vychovatelkou, protože mě baví starat se o děti. Vystuduju školu. Ale teď jsem teprve ve druhé třídě. Moje družina je moc dobrá. Učím se tam, jak se má správně dospělý chovat k dětem.

Ve své družině dovolím dětem, aby si mohly hrát. Ale musí si hrát pěkně. Hračky nebudou pohazovat na zem a šlapat na ně. Když bude pršet, tak půjdeme do tělocvičny, kde postavíme překážková dráhu. Nebo si zahráme vybíjenou. Také bych chtěla s družinou vyrábět. Třeba motýlky nebo z vylisovaných listů a papírových táců podzimní sluníčka. Vybarvíme i omalovánku kostela. Budeme chodit hodně ven. Například na dětské a fotbalové hřiště. Tam si kluci zakopou s míčem a holky si mohou zahrát na honěnou. Dětem někdy pustím film, to když bude hodně dlouho škaredé počasí. Až bude pátek, tak dětem možná dovolím jít na počítač. A někdy také řeknu: „Děti, dnes k nám přijede zvláštní host, přijde spisovatelka.“ Ta nám řekne, jak se mají správně psát články. Někdy dětem řeknu, že pojedeme na družinový výlet do Galaxie Zlín za to, že jsou tak hodné. V mojí družině bude také Družináček. Je to takový časopis, do kterého se píše, co jsme dělali: třeba soutěže nebo akce, aby si o tom mohli rodiče přečíst. Kdybych byla vychovatelka, tak bych se starala o děti, aby se cítily v mé družině hezky. Třeba, když dítě přijde a zeptá se, „Paní družinářko, můžu si dát svačinu?“ Odpovím, ať se v klidu nají a napije. Někteří kluci budou stavít ze SEVY, postaví velké auto a já je za to pochválím. Když budou odcházet děti domů, musí uklidit hračky na své místo. A kdyby si náhodou ublížily, musí si říct: „Promiň“.

Mně se v družině moc líbí. Teď, když jsem ještě dítě, všechno se od paní družinářky naučím. Máme super družinu!!

Jack a kouzelná studánka

Barbora Vaňková

3. základní škola Holešov, 4. třída

Žil byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Jack. Jack je hubený, malý, má blondáté vlasy a pomněnkově modré oči. Bydlí na malé vesničce v útulném domě. Před domem je malá kamenná studánka, o které se říká, že je kouzelná. Nikdo neví, zda je to pravda, nebo se to jenom povídá. Většina lidí na to nevěří, ale Jack je jeden z mála, kdo věří, že studánka je kouzelná. Jack je velmi zvědavý kluk. Už ve školce věděl názvy všech planet, ptáků, brouků, květin ... A to všechno ví, protože se vždy na to, co ho zajímá, ptá svých rodičů. A jak čas plynul, tak vědomosti přibývaly a s vědomostmi přibýval i věk. Zakrátko nastal čas, kdy měl jít do školy. Do školy se moc těší. Těší se na paní učitelku, jak bude vysmátá, hodná a budou hrát nejrůznější hry, kterými se zábavnou formou něco nového naučí. Těší se také na to, až pozná nové kamarády a s těmito myšlenkami večer usnul. „Vstávat! Vstávat! Škola volá!“ Probouzí maminka Jacka. Jack unaveně pootevřel oči. A pak si uvědomil, co je za den. „Pondělí! Hurá! Jde se do školy!“ Radostně vykřikoval Jack. V rychlosti se převlékl, nasnídal se, vyčistil si zuby, obul se, dal aktovku na záda a vydal se na cestu. Cesta uběhla

celkem rychle, i když je jejich dům dost daleko od školy. Radostně stiskl kliku dveří a s nápětím je otevřel. Stál tam pán, na pohled staršího věku, s šedými krátkými vlasy a vrásčitým čelem. Zřejmě to byl pan vrátný, Škaloud. „Dobrý den, pane Škaloude.“ Pozdravil ho slušně Jack. Pan Škaloud se na Jacka jen upřeně podíval a zamračil se. Jack si řekl, že dnes třeba nemá svůj den, tak si toho nevsímal a šel v klidu dál. Vešel do své třídy, ale tohle už vůbec nečekal. Všechny děti na něj házely schumlané papírky, obaly od bonbonů a další věci. Byl z toho docela zklamaný, ale ještě se s těmi dětmi ani neseznámil. Šel si vybrat svou lavici. Zbyla na něj ta, která neměla souseda a ještě k tomu byla v tmavém koutě. Než se Jack stačil nachystat, zazvonil zvonek na první vyučovací hodinu. Do třídy přišla paní učitelka a Jack se jako slušný žák postavil. Někteří žáci si přicházející paní učitelky všimli, ale většina zůstala sedět v lavicích, jakoby se nic nedělo. Paní učitelka byla hubená, vysoká, měla černé vlasy ostříhané na mikádo a ošklivě se mračila. „Posadte se žáci.“ Zabuřela paní učitelka, když došla k učitelskému stolu. „Otevřete si učebnici a opište si do sešitů strany tři, čtyři a pět.“ Paní učitelka si sedla ke stolu a začala popíjet čaj. Až ho dopila, zničehonic se zvedla, odešla do kabinetu a do třídy se vrátila s plným hrnkem čaje. Opět si sedla ke stolu a dál popíjela. Jack zrovna dopsal poslední stranu a vzápětí zazvonil zvonek na konec vyučování. Paní učitelka jako na povel odešla ze třídy. Jack byl zklamaný. To už bylo příliš. Paní učitelku si představoval milou. Jenže tahle jim neřekla ani své jméno. Ona jim vlastně neřekla skoro vůbec nic. Jenom ať se žáci posadí a zadala jim, co si mají zapsat do sešitu. Jack si chtěl zlepšit náladu, a tak se šel s nějakým žákem seznámit. U jedné lavice se zastavil. Seděl tam černovlasý kluk, který se upřeně díval do sešitu. Jack řekl „Mmm, ahoj, já jsem Jack. Jak se jmenuješ ty?“ Černovlasý kluk se na Jacka udiveně podíval, zakroutil hlavou a dál se díval do sešitu. Jack to zkusil někde jinde. Přišel k lavici, kde seděla holčička s rozpuštěnými blondatými vlasama, která něco psala na malý papírek. Jack na ni promluvil, „omlouvám se, že ruším, já jsem Jack. A jak se jmenuješ ty?“ Holčička se Jackovi na chvíli upřeně podívala do očí a pak se dál věnovala své práci. Na papírku dopsala poslední větu a poslala ho jednomu klukovi sedícímu v lavici za ní. V tu chvíli zazvonil zvonek na další vyučovací hodinu. Po poslední hodině si všichni v rychlosti sbalili své věci a rozutekli se. Jack vyšel ze třídy jako poslední. Neměl slov. Ale v duchu si řekl, že zítra to bude lepší. Jack zrovna odchází z auly školy. „Na shledanou pane Škaloude.“ Řekl Jack, i když věděl, že se odpovědi nedočká. Cestou domů myslel na jedinou věc. Jestli to zítra ve škole bude lepší, nebo ne. Po příchodu domů pozdravil. „Ahoj mami.“ „Ahoj Jacku!“ Odpověděla maminka. „Jak bylo ve škole?“ Jack znejistěl. Nevěděl, jestli to má mámě říct, nebo ne. Nakonec řekl. „Mmm, docela dobré.“ Maminka se ho zeptala. „Vážně? Neznělo to moc přesvědčivě.“ Jack si povzdychl. „Tak jo, řeknu ti to.“ Jack jí všechno dopodrobna sdělil. Od samého začátku, až do konce. Chvilí bylo ticho. Pak maminka řekla, „počkáme do zítřka a zítřka mi řekneš, jestli je to lepší, nebo ne.“ „Ano, mami,“ řekl Jack. Čas rychle uběhl a tak šel večeřet. K večeři měl zapečenou bulku s kakaem. Po večeři si vyčistil zuby a šel spát. „Jacku! Jacku! Vzbud se!“ Volala ráno maminka. Unavený Jack říká, „ano, ano, už vstávám.“ „Ne, Jacku. Já musím jít k doktorce. Zvládneš se o sebe sám postarat?“ „Ano, myslím, že zvládnu.“ „Tak dobrá, já jdu. Ahoj Jacku!“ „Ahoj mami!“ Rozloučil se s maminkou a vstal z postele, aby se nasnídal. Po snídani se rychle převlékl, vyčistil zuby a šel se obout. Otevřel dveře od domu a vyrazil do školy. Po vstupu do auly zase viděl toho nabručeného Škalouda. Jack ho pozdravil, i když nečekal žádnou odpověď. Vešel do třídy, a

zase jako včera. Všichni na Jacka házeli různé papírky. Zavvonilo na vyučovací hodinu a do třídy přišla ta nabručená paní učitelka. Řekla, „posadte se žáci. Tak, opište si strany šest, sedm a osm.“ Opět si sedla ke stolu a popíjela čaj. Jack doufal, že vše bude lepší, ale jak je vidět, je to pořád stejné. Na konci vyučování se opět všichni žáci rozprchlí. Jack v rychlosti došel domů, kde už na něj čekala maminka. „Tak co škola?“ zeptala se. „Je to úplně stejné,“ odpověděl. Máma chvíli přemýšlela a potom řekla, „teď to půjdu vyřídít do školy. Ty zůstaň tady. Za chvíli se vrátím. Zvládneš to tu?“ „Ano, zvládnou.“ Řekl Jack. Maminka zabouchla dveře a šla přímo ke škole. Když vešla dovnitř, nebyli tam žádní žáci, bylo už dávno po vyučování, ale škola stále nebyla zamčená. Potom uviděla pana Škalouda, který se najednou nějak hezky tvářil. „Ale dobrý den!“ Řekl pan Škaloud. „Vy budete asi maminka od Jacka!“ „Ano, ano, to jsem,“ odpověděla mu maminka. „Pokud hledáte Jackovu třídu, tak je to třetí ulička vpravo.“ Poradil mamince pan Škaloud. Maminka vešla do třídy, kde viděla pouze paní učitelku, která seděla u stolu. Byla veselá a usmívala se. Dokonce na stole nebyl ani hrneček s čajem. „Dobrý den!“ Řekla paní učitelka. „Vy jste určitě Jackova maminka. Kvůli čemu jste vlastně přišla?“ Maminka začala pomalu vysvětlovat. „No, Jack si myslí, že tady není něco v pořádku. Podle něj jste pořád zamračená. Zadáte žákům, co si mají zapsat do sešitů a pak si jen sednete na židli a popíjíte čaj. Taky mi Jack říkal, že když přijde do třídy, všichni na něj hází papírky. A ti žáci nejsou vůbec kamarádští. Jack se chtěl s někým seznámit, ale když na někoho promluvil, tak ani nereagoval. A ještě jedna věc. Vždy, když Jack vejde do auly školy, vidí pana Škalouda. Jack ho hezky pozdraví a pan Škaloud se na něj jenom zamračí.“ A touto větou maminka skončila. „Vy mu vážně věříte? Jack je ještě malé dítě s velkou představivostí. Vymyslel si to.“ Vysvětlovala paní učitelka. Maminka se zamyslela a řekla si, že má asi pravdu. „Tak dobrá.“ Řekla paní učitelce. „To je vše co jsem potřebovala. Na shledanou.“ „Na shledanou.“ Odpověděla paní učitelka. „Ahoj Jacku.“ Řekla maminka, když přišla domů. „Ahoj mami! Tak co?“ Zeptal se. „Víš,“ začala maminka, „jsi ještě malé dítě a máš moc velkou představivost.“ „Co tím chceš říct?“ Zeptal se. „No, chci tím říct, já i paní učitelka jsme došli k závěru, že sis to vymyslel.“ Vysvětlila mu maminka. „Ale já říkám pravdu!“ Snažil se ji Jack přesvědčit, ale marně. Maminka si pořád stála za svými slovy. Jack se rozběhl do pokoje a práskl dveřmi. Byl velmi naštvaný. Byl naštvaný na pana Škalouda, na paní učitelku, ale nejvíce na maminku, protože Jackovi nevěří. Až se trochu uklidnil, podíval se na hodinky. Už byl večer. Umyl se, vyčistil si zuby, převlékl se do pyžama a šel spát. U usínání si přál, aby to ve škole bylo lepší. Ráno šel opět do školy, ale ani dnes to lepší nebylo. A nic se nezlepšilo ani další týden. Pokaždé, když se ho maminka zeptala, jak bylo ve škole, Jack vždy odpověděl tou samou jednoslovnou větou. „Dobré.“ A pak ho jeden den napadlo, že když je ta studánka před domem kouzelná, mohla by mu splnit přání. Večer si lehl do postele a předstíral, že spí. Až se Jackovi zdálo, že maminka usnula, šel ji zkontrolovat. Myslel si to správně. Maminka spala. Jack se rychle oblékl a obul. Poté si vzal lucerničku a šel ven. Venku byla hrozitánská tma. Někde vpozvzdálí slyšel houkat sovu. Bylo to tam docela strašidelné. Jack se sice trochu bál, ale šel dál. Když v tom došel ke studánce. Pořádně si na ni posvětil a vyslovil své přání, aby byla jeho škola lepší. Poté co vyslovil své přání, šel domů, převlékl se do pyžama a šel si lehnout. „Jacku! No tak! Vzbud se!“ Probouzela maminka Jacka. Jack unaveně otevřel oči a první co viděl, byla máma, která se ho snaží vzbudit. Povedlo se, Jack vstal z postele a šel se nasnídat. Potom si rychle vyčistil zuby, oblékl se a vydal se do školy.

Otevřel dveře a vešel do auly. Tam viděl pana Škalouda. Jacka překvapilo, že se usmívá. „Dobrý den.“ Zkusil pana Škalouda pozdravit. „Ahoj Jacku!“ Zněla odpověď. Jack byl rád a zároveň i překvapený. Šel do třídy. Tam ho ale čekalo ještě větší překvapení. „Jé, ahoj!“ „Ahoj!“ „Ahoj Jacku!“ Všechny děti ho s radostí zdravily. Jack najednou seděl v první lavici. Vedle něj seděl hnědovlasý na krátko ostříhaný kluk se zelenýma očima. Zrovna zazvonilo na první vyučovací hodinu. Do třídy vešla vysmátá paní učitelka a všichni žáci se slušně postavili. „Posadte se děti.“ Řekla paní učitelka. „Tak, dnes si zahrajeme takovou hru. Každá dvojice dostane kartičku, na které bude nějaké zvíře. Každý řekne jeho název a pár informací.“ Hned, co jsme dohráli hru, zazvonilo na další hodinu a pak další a další. Po vyučování šli všichni žáci domů. Jack šel s radostí. Nakonec se mu jeho přání přece jenom splnilo. „Ahoj mami!“ řekl Jack, když došel domů. „Ahoj Jacku. Jak bylo ve škole?“ Zeptala se maminka. „Super!“

Kouzelné setkání

Lucie Strnadová

Základní škola a Mateřská škola Újezdec u Uherského Brodu, 5. třída

Jednoho horkého odpoledne stála před školou v Újezdci Terežka. Čekala na maminku, družina už skončila. Ve škole nikdo nebyl a pan školník zamkl. Už se chtěla vydat domů sama a jít se pomazlit se svým kocourkem Merlinem, když v tom uviděla vysokého pána, jak pomalu přichází cestou ke škole. Při bližším pohledu zjistila, že je to starší muž. Měl dlouhé vousy a prošedivělé vlasy. Nikdy dřív ho ve škole neviděla. Zastavil se u Terežky a usměvavě na ni pohlédl. Pozdravili se a protože jí připadalo, že něco nebo někoho hledá, zeptala se: „Hledáte něco?“

„Ano, hledám. Když malý jsem byl, asi tak jako ty, ještě tady škola nebyla. Chodívali jsme sem s maminkou na procházky až z Brodu. Stál tu strom, který bych chtěl namalovat do knihy, kterou teď píší.“ Terežka se zamyslela. Pak řekla: „Jmenuji se Terežka a chodím do této školy. Do první třídy. Jestli chcete, můžu vám s hledáním pomoci. Jak ten strom vlastně vypadal?“ Pán se usmál: „Pěkné jméno, Terežko. Mé jméno je Jan Segeš. A za tvou pomoc při hledání ti budu moc vděčný.“ Pak popsal Terežce, jak ten strom vypadal. Holčička z popisu poznala, že se jedná o javor. Hned si vzpomněla, že jeden javor nedaleko od školy roste. Vydali se tedy na cestu. Hned na začátku se děda zeptal, jestli by mu nechtěla vyprávět o tom, jak se jí ve škole líbí. Terežka přijala a s chutí se pustila do řeči. Vyprávěla o tom, co se jí líbí, že má nejraději čtení a psaní. Dědeček jí jen užasle naslouchal. Co chvíli vrtěl hlavou a něco si brumlal pod vousy. „Tak také děvčata se mohou vzdělávat. To jsem věru rád.“ Terežka se udiveně zastavila a zeptala se, co je divného na tom, že do školy chodí i holky. Dědeček se usmál: „V mých dobách chodili do škol jen chlapi. Bylo to mnohdy velice smutné učení. A do školy mohli chodit jen v zimě, když nebylo práce na poli.“ Terežka chvíli váhala a pak se zeptala: „Na poli? Tomu nerozumím, chodíme přece do školy skoro celý rok a pak máme prázdniny.“ Ted' byl zase dokonale zmatený děda: „Copak ty nepomáháš mamince na poli?“ Terežka znejistěla. Na poli nikdy nebyla, zná jen mamčinu zahrádku. „Minulý rok jsme byli u moře“, řekla nakonec neurčitě. Pán chvíli dumal: „A kde jste vzali zásoby jídla na zimu? Koupili?“ Terežka vůbec nevěděla, jaké zásoby má na mysli. To už se před nimi objevil slíbený javor. Pan Segeš Terežku po-

chválil, že je to opravdu strom podobný tomu, který hledal. Vytáhl ze svého pláště nějaký zvláštní sešit a ten strom si nakreslil. Chvilu se na pána dívala a pak ji napadlo, že by se mohli jít podívat do jejich zahrádky za domem, kde maminka pěstuje samé hezké květiny. Pan Segeš se zeptal Terezky, jestli květiny, které maminka pěstuje na zahrádce, zná i jménem. Terezka se hrdě usmála a řekla, že všechny a když bude chtít tak mu je vyjmenuje. Dědeček přikývl, schoval sešit a šli. Cestou si povídali o knize, kterou pán píše. Vysvětlil Terezce, že by byl rád, kdyby tato kniha, až bude hotová, byla pro všechny děti a ulehčila jim učení. Měli by v ní najít obrázky všeho, co neznají a nikdy neviděli. Když přišli domů, Terezka zavolala na babičku, která podřimovala v křesle, že už je doma a vede si nového kamaráda, kterému ukáže zahrádku. Babička byla stará a od podřimování v křesle se jí nechtělo vstávat. Jenom vnučce vyřídila vzkaz od maminky, že se vrátí až k večeri. Vedle babičky ležel na pohovce Merlin a také pospával. Terezka ukázala dědovi všechny květiny a pán si je namaloval do svého zápisníku. Když jí pak své poznámky ukázal, Terezka zjistila, že je plná dalších obrázků zvířat, hvězd, rostlin, ale že u nich chybí poznámky, které si psal u květin z maminčiny zahrádky. „Pane Segeši? Ty poznámky, které máte u našich květin, budete dopisovat ke všem obrázkům?“ Pan Segeš řekl: „Ano, to budu.“ Terezka si všimla, že je v zápisníku spousta bílých prázdných stránek u zvířat. Zeptala se, jestli i na těch bílých stránkách budou zvířata. Dědeček se usmál a řekl jí, že to bude muset ještě moc cestovat a číst, aby tam všechny zvířátka, co jsou na světě mohl správně doplnit. Ale děvčátko dostalo nápad. Hned jej pánovi navrhla. „To nemusíte moc cestovat, stačí zajít do Zoo, tam je hodně cizokrajných zvířat.“ Dědeček se zeptal, co to ta Zoo je. Terezka mu to vysvětlila. Pan Segeš z toho byl nadšený. Ale pak se Terezka podívala na své hodinky a zjistila, že než by tam dojeli, měli by už v zoologické jistě zavřeno. Řekla to pánovi, ale ten jen mávl rukou a naznačil Terezce, aby byla potichu a šla za ním. Začal šeptat: „Jestli mi řekneš, kde ta Zoo je, tak by se to možná dalo zařídit“. Terezka neváhala a ihned se dala do popisování cesty do Lešné. Byla tam už mnohokrát, zvířata má hodně ráda. Děda jí řekl, že když mu slíbí, že se nebude bát, tak to stihnou. I s poznámkami a detailními obrázky. Holčička souhlasila a slíbila. Děda ji chytil za ruku a naráz se Terezce zatmělo před očima. Uslyšela hvízdát vítr, zavřela oči a když je otevřela, uviděla vstupní bránu do Zoo! Hned si šli prohlédnout mapu. Když se Terezka kolem sebe rozhlédla, zjistila, že v celém areálu zahrady nikdo kromě ní a dědečka není. To je záhada... Vždy, když tam byla, se nedalo najít místo k parkování, tolik lidí tam bylo. Asi to zařídil ten kouzelný dědeček. A protože nikdo nebyl ani v pokladně, podleli zábradlí a už byli v Zoo. Starý pán si nakreslil každý strom, který byl po cestě k Yucatanu a dělal si k nim čísla. Pod obrázkem toho daného stromu bylo vždy číslo a k němu informace. Např. na obrázku smrku poblíž šišky na větvi bylo číslo 1. Pod obrázkem bylo číslo 1 a popis: Tento druh stromu má šišky a je jehličnatý. Potkali dokonce i jednu veverku. V Yucatanu, tam to bylo na dlouho. Naštěstí tam byla spousta stejných rostlin a lián. Lenochoďa potkali jen jednoho. Byl zavěšený na zábradlí schodů, které vedly k velké lávce. Lávka je zavěšená na provazech. Když byla Terezka malá, bála se tam jít. Když prošli celý Yucatan, pokračovali směrem k vydrám. Hned vedle vyder byli lachtani. Obešli Yucatan a po směru prohlídky došli k oslům, papouškům Ara, brodivým ptákům, plameňákům, až k samotnému zámku Lešná. Terezka řekla pánovi, že je zevnitř krásný, ale zrovna jej rekonstruují. Cestou si prohlédli rejnoky. Ti se holčičce moc nelíbí. Lepší jsou tučňáci, pomyslela si. Vedle pavilonu rejnoků bylo hodně dalších zvířat. Mravenečníci,

opičky a tučňáci. Procházka dinosaurů stezkou nesmí chybět. Postupně prošli celou Zoo. Děda si vše pilně zaznačil. Nejvíce času strávili u zvířat, která žijí v Africe. Tereška si všimla, že se dědeček snaží zachytit nejvíce detailů a zapsat si o zvířeti co nejvíce informací, díky informačním tabulkám. Tereška se zmínila o tom, že byla ještě ve dvou dalších Zoo. Když bylo všechno namalované a pečlivě popsáno, děda zase chytil Terezku za ruku a ocitli se u Terešky v pokoji. Tereška měla pocit jako by se zastavil čas. Když nakoukla do obýváku, babička s kocourem ještě podřimovali. Vtom dostala nový nápad. Navrhla dědečkovi, že můžou ještě zajít do muzea a do planetária. Zdálo se jí, že si i jemu výlet do Zoo moc líbil. Hned začala s vyprávěním, jak to vypadá v uherskobrodském muzeu. Že je tam spousta zajímavých věcí, obrazů a také škola, do které chodily kdysi dávno děti. Dědu to velice zaujalo a hned ji poprosil, jestli by mu znovu nepopsala cestu. Ocitli se tam stejně jako předtím v Zoo. A stejně jako předtím, ani v muzeu nikoho nepotkali. Aspoň máme celé muzeum pro sebe, řekla si Tereška v duchu. Šli se hned podívat do expozice staré školy. Ta se jim velice líbila. Tereška si šla sednout do lavice, pan Segeš za učitelský stůl. Dědeček jí navrhnul, jestli si chce zkusit vyučování, které probíhalo v jeho dobách. První bylo na řadě psaní inkoustem. U toho si užili hodně legrace. Při první kaňce se muzeem začal rozléhat hlasitý smích. Podpis se jí povedl bez kaňky až popáté. Když si to oba užili a prohlédli, šli do planetária. Tam museli počkat až do tmy, a s podivem, tam taky nikdo nebyl. V planetáriu to bylo krásné. Když se Tereška podívala do dalekohledu, uviděla hodně hvězd a souhvězdí. Pár jich znala, ale našla jen jedno. Zná Malý a Velký vůz, Andromedu, Perseuse a Pegase. Starý pán jich znal mnohem víc, protože pokaždé, když pohnul dalekohledem, zakýval hlavou a zapsal si souhvězdí do zápisníku. Tereška si ze všeho nejvíc přála spatřit Měsíc. Moc se jí líbí. Taky spatřila Polárku. Teď by se mi hodila encyklopedie, tam by určitě souhvězdí namalována byla, pomyslela si Tereška. Když z planetária odcházeli, zeptal se jí dědeček, jestli má ještě nějaký tip na výlet. Několik míst jí ještě napadlo. Ale byla už utahaná, vždyť také dnes prošla Zoo, muzeem a ještě hvězdárnou. Řekla dědečkovi, že o několika zajímavých místech ještě ví, ale je už unavená a tak by to raději nechala na zítřek. Dědeček to pochopil a řekl, že on už bude muset také jít.

Poděkoval za skvěle strávený den (Tereška si ho také užila) a že by ji také v budoucnu chtěl znovu potkat a vydat se vstříc novým zážitkům a objevům. Rozloučili se. Najednou se za oknem zvedl vítr a Tereška se podívala z okna. Když se otočila zpátky, dědeček tam už nebyl. „Asi musel jít“, řekla kocourovi, který se k ní zrovna přitočil a začal vrnět. Tereška si sedla k počítači a zadala do vyhledávání: kniha s obrázky, čísla a popisky. Našla hodně odkazů, a hned první ji přeměroval do Wikipedie, tady se objevila kniha s názvem Orbis Pictus. „Orbis Pictus, nebo Orbis Sensualium Pictus (Viditelný svět v obrazech), je učebnicí pro děti, kterou napsal český pedagog Jan Ámos Komenský. „ četla nahlas Tereška. Zajímalo ji, kdo to byl a protože se o něm něco chtěla dozvědět (hlavně proto, že je v Uherské Brodě muzeum s jeho jménem) tak zmáčkla odkaz, který ji přeměroval znovu na odkaz Wikipedie. Tentokrát to byl odkaz na pána, velice podobného na toho, kterého dnes potkala a šla s ním na různé výlety. „Říkalo se mu Jan Ámos Komenský, Jan Nivnický a nebo také Jan Segeš, Segeš podle jeho dědečka.“ No ne, já že bych se potkala s pánem ze 16. století? pomyslela si Tereška. To je mi záhada. Večer před spaním všechny zážitky povyprávěla Merlinovi, který jí ležel na klíně a spokojeně oddychoval. Jeho to asi nezajímalo, ale co na tom záleží. Těšila se na nové zážitky s panem Komenským.

Můj oblíbený učitel

Kristián Chmela

Základní škola Emila Zátópka Zlín, 5. třída

Jednou za mnou přišla paní učitelka a říkala jestli bych nechtěl chodit na její hodiny hudebky v družině. Chvilku jsem se rozhodoval jestli jo a nebo ne, po dlouhé době rozhodování jsem se rozhodl, že teda ano. Každí pondělí jsem chodil do hudebky, hrál jsem na flétnu. Byla to hrůza, chodilo nás tam totiž tolik, že u každého z nás byla paní učitelka strašně dlouho. Každý měsíc jenom jedna nota. Asi po dvou měsících nám dala první písničku, byly to vánoční koledy. Dostali jsme za úkol se je naučit přes vánoční prázdniny. Prázdniny se chýlily ke konci a já jsem to pořád neuměl. Byl to první den školy po prázdninách, naštěstí nebylo pondělí, byl už skoro konec týdne. O víkendu jsem nedělal nic jiného, než se učil koledy. V pondělí paní učitelka vyvolávala jenom některé a já jsem to zrovna nebyl, takže jsem se to učil v podstatě zbytečně. Už byl skoro konec roku a my jsme dostávali vysvědčení z hudebky, já jsem dostal jedničku jako všichni ostatní, sice nevím za co, ale mně to bylo jedno. Na jaro mamka našla, že ve Zlíně budě nějaký zápis v hudební škole. Já jsem se rozhodoval, ale nakonec jsem šel, věřil jsem totiž, že se tam alespoň něco naučím. Chtěl jsem zase hrát na flétnu. Když jsem byl první den v té škole, přišla si pro mě paní učitelka. Byla moc hodná, ale nebylo to o moc lepší než ve družině, ale musel jsem to vydržet. Chodil jsem tam s jednou holkou, která vůbec neuměla hrát, sice byla starší a byla ve vyšším ročníku, ale byla to prostě hrůza. Já jsem teda nebyl o moc lepší, to je asi pochopitelné. Za ten rok, co jsem ji měl, tak jsem se nakonec neučil hodně not a písniček, ale pořád to nebylo takové hraní, jaké jsem si představoval. Sice to bylo taky takové, že jsme se třeba učily třeba jednu až dvě noty za tři týdny, ale mě to prostě bavilo učit se noty. Naopak mě nebavilo chodit do nauky, tam jsme se učili, abychom věděli něco o historii hudby. A co bylo vůbec nejhorší byly moje první závěrečné zkoušky. Museli jsme tam zahrát něco, co jsme si vybrali. Na konci roku jsme jako v každé škole dostávali vysvědčení. Měl jsem samé jedničky. V létě, když už jsem se nudil, tak mi mamka řekla ať si jdu zahrát na flétnu a já jsem šel. Bylo po prázdninách a šel jsem do 2. ročníku hudebky a překvapilo mě, že už nebudu mít stejnou učitelku. Místo ní jsem dostal pana učitele. Myslel jsem si, že určitě nebude tak dobrý, jako moje stará paní učitelka, ale byl jsem na omylu, byl totiž o hodně lepší. Toto bylo nejlepší učení hudebky, jaké jsem kdy měl, pan učitel byl a pořád je super. Naučil jsem se strašně moc not, které snad šly na flétnu hrát, taky hromadu písniček a přednesů. Už zase byl skoro konec školního roku a až se zase blížily ty hrozné zkoušky. Ale já jsem se rozhodoval, jestli budu hrát dál na flétnu a nebudu tak už chodit k panu učiteli, protože flétnu už neměl učit. Já jsem se rozhodl, že budu hrát na něco, co on učí. Takže jsem začal hrát na klarinet. Po prázdninách mi dali starý klarinet půjčený z hudebky, fouknout do něho bylo obtížné a já jsem se bál, že to nezvládnou. Jenomže potom jako by se stal zázrak, z ničeho nic se ozval správný tón. A potom už to bylo čím dál lehčí a lehčí. Pan učitel se stal jedním z mých nejoblíbenějších učitelů. Začal být mým vzorem, jak jde hrát na klarinet. Pan učitel nehraje jenom na normální klarinet, ve zlínské filharmonii hraje na nejhezčí nástroj a to basklarinet. Řekl jsem mu, že bych na něho taky jednou chtěl hrát a on říkal, že mi klidně předá všechno, co se naučil za celý dvacet let. Co hraje. Hodiny s panem učitelem jsou super, někdy hrajeme i oba dva spolu, samozřejmě někdy se i pletu,

protože když hrají oba dva klarinety to stejné, tak je to těžší. Pan učitel je skvělý, má mě rád, dobře mě učí hrát na klarinet. Hraju písničky nejenom od českých skladatelů vážné hudby jako je třeba profesor Blatný ale i od cizích skladatelů S. V. Rozanov, Ludwig Van Beethoven atd. Pan učitel se mi líbí i protože je kamarádský, ale někdy dokáže být i přísný. Na pana učitele sedí to, co řekl Jan Amos Komenský, že škola má být škola hrou.

Kdybych já byla učitelka

Lucie Pěchová

Základní škola 5. května, Rožnov pod Radhoštěm, 7.C

Vcházím do třídy plné tichých žáků. Dívám se na jejich vyděšené tváře, protože už vidí, že mám v ruce dvoustránkovou písemnou práci. Je plná obtížných matematických úloh, které vypočítají jen ti nejchytřejší a ti, kteří se neučili, pohoří hned na prvním příkladu. Spokojeně si sednu za katedru a během jejich patnáctiminutového snažení si vychutnávám ranní čaj a přemýšlím, čím je budu mučit dnes. „Zlomky!“ pronesu škodolibě a s ďábelským úsměvem čekám, než si vytáhnou sešity. Na tabuli nahodím pár rovnic, které nikdy neviděli a neslyšeli, a na výpočet vyvolám Dvořáka, protože jsem ho stejně nikdy neměla ráda. „Za pět!“ zakřičím přísným hlasem, než by mohl cokoliv říct. „A vy ostatní, co koukáte?! Proč nepíšete?! Píšte!“ Kouknu se na hodinky, je teprve 8:27 a ti otrapové se už potí. Pohled mi padne na Dvořáka, který se od tabule snaží nenápadně odplížit. „No běž a nezavazej!“ vyprsknu na něj ještě a s potěšením sleduji, jak se jeho oči zalévají slzami. Vydařená hodina, pomyslím si, zatím co jde po chodbě slyšet školní zvonění doprovázené hlasitými kroky utíkajících žáků. Já si vykračuji lehce a pyšně jako Ivan z Mrazíka a s neskrývanou radostí sleduji, jak mi všichni kolem uhýbají z cesty. Pověst nejhorší učitelky na škole mám právem zaslouženou. V kabinetu se setkám s kolegyní, která je na odchodu. Stejně jako každé pondělní ráno jí nezapomenu osolit kávu svou extra slanou mořskou solí, kterou si slyším speciálně pro tuto chvíli. Chudák stará ženská! Stále ještě podezřívá paní uklízečku z toho, že jí hrnky špatně myje. Během krátké desetiminutové přestávky si jen tak tak stihnu nachystat věci na další hodinu, ale nakonec to stejně jako každý den dokážu na minutu přesně. Žáci sedí stejně vystrašeně jako předchozí hodinu. Místo písemek totiž nesu v podpaží elektrickou kouli. „Dvořáku, víš, co čeká žáka, když nevypočítá příklad v mém oblíbeném předmětu?“ Nechám mu pár vteřin na rozmyšlenou a když se nevyjádří, odpovím za něj: „Předvedeš nám názornou ukázkou.“ A zapojím přístroj do zásuvky. Z koule se ozve rána a já se zděšeně probudím ve vlastní posteli. Kdybych já byla učitelka, pomyslím si, asi by mě zavřeli!

Škola naruby

Tomáš Kotík

Základní škola Komenského I, Zlín, 6. třída,

Stojím před tabulí a třída je plná žáků. Nicméně zdá se mi, že tady něco nehraje. Proč v lavicích sedí paní učitelka, ředitelka a co tam vzadu dělá moje mamka? Pozorně jsem se podíval a rychle jsem pochopil, že v lavicích sedí samí dospěláci. V tu chvíli jsem si uvědo-

mil, šmankote, já jsem učitel. Co může jedenáctiletý kluk naučit dospělé? Hmm ... Fortinite asi ne. Mám to! A tak jsem řekl svým žákům: „Každý z vás mi namaluje to, po čem toužil jako malé dítě“. Najednou zůstali všichni v rozpacích a začali se potit. Bylo vidět, že zadání je nad jejich síly. Použil jsem snad, jak se říká, možnou motivaci a oznámil všem přítomným, že úkol bude klasifikován. A nezapomněl jsem dodat: „Týká se to i tebe, mami, nemysli si, že jsi výjimka.“ Bylo pro mě zajímavé a poučné dozvědět se, co si dospělí přáli jako malé děti. Vidět paní ředitelku na obrázku jako vílu a mou mamku jako krotitelku divé zvěře, to mi skutečně dalo zabrat. Řeknu vám, jsem rád, že se jejich přání nesplnila, protože paní ředitelka naší školy by se jako víla vznášela po chodbách a plnila nám nej-různější přání, ale spousta věcí by asi nefungovala, jak to má být. A moje mamka? Nikdy bych nechtěl, aby držela v ruce něco podobného bičí a nutila mě proskakovat ohnivým kruhem... Zamyslel jsem se, čím chci být já nebo po čem toužím. Poté, co jsem si prohlédl všechny obrázky, pochopil jsem, že dětská fantazie nemá hranice. Přišlo mi smutné, že většina přání se dospělým nesplnila, ale na druhou stranu je to možná i lepší. Kdoví, jak by to dopadlo... Samozřejmě všichni „mí žáci“ dostali jedničku a na jejich tvářích byla vidět spokojenost. Ne kvůli známce, ale proto, že se mohli vrátit do dětských snů. Zazvonilo na konec hodiny, ale zvonek stále zvoní a zvoní a zvoní... Najednou se mnou začne někdo třepat a slyším: „Vstávej do školy“. Pak jsem se probral a zjistil jsem, že to byl jenom sen. Jsem rád, že to tak dopadlo. Nechci školu naruby, mám rád takovou, jaká je!

Kniha je nejlepší učitel

Veronika Surá

Základní škola Komenského I, Zlín, 7. třída

Ehm, ahoj: „Jak se máš?“ Asi se teď ptáš sám sebe: „Proč se mě ta holka ptá, jak se mám?“ A odpovím ti na to.

Je to jednoduché. Je to stejné, jako když jsi v polovině knihy a myslíš si, že víš, jak to skončí. Ale přijde ti to tak nepravděpodobné, že nad tím ani neuvažuješ. „Prostě mě zajímá, jak se máš, víš?“

Chci navazovat kontakt s lidmi, které ještě moc neznám. A padl jsi mi do oka ty.

Popravdě neumím moc začínat s konverzací. Tak se pojďme bavit o knihách. Tam se totiž vyznám.

„Četl jsi někdy knihu, u které ses sám sebe ptal:“ „Proč? Proč to muselo skončit takto?“ Mně se to taky stávalo. Ano, minulý čas. Tohle je věc, kterou mě naučily knihy. Všechno má svůj důvod. I každá sebemenší chybka má svůj důvod. Jde jen o to, najít ho. To je jako když Prometheus chtěl pomoci lidem, a proto si znepřátelil Dia. Zeus si ale vymyslel lepší lest. Bratrovi Promethea, Epimetheovi seslal na zem krásnou dívku. Její jméno bylo Pandora. Nesla pro Epimethea zlatou schránku, kterou když otevřela, seslala na zemi bolest, nemoci a bídu. Tak praví Řecké báje a pověsti.

V podstatě věci to je efekt motýlích křídel. „Počkat, ty nevíš, co to znamená, že? Myslela jsem si to, když ses na mě zatvářil, jako bych mluvila maďarsky. Nech mě ti to vysvětlit.“ Znamená to, že i tak maličká a křehký tvor, jako je bělásek, dokáže katastrofální věci. Že když zatřepotá svými křídly, může tím rozpoutat obrovský tajfun, třeba až na druhé straně

zeměkoule. Na druhou stranu, může existovat další motýlek, třeba babočka admirál. Ten může svými křídélky pohnout zase jinak a této katastrofě zabránit. Neví, že mají takovou moc. Neuvědomují si to. Tak to je ale i u lidí. Dělalí obrovské škody, ale neví o tom. Nebo možná ví, ale asi se bojí si to přiznat. Kdo ví? Nikdy nezjistíme, co se honí ostatním v hlavě. „Tak už chápeš co, znamená efekt motýlích křidel?“ Tohle všechno mě nenaučili přátelé, televize, internet, ani učitelé ve škole. Za tohle můžou knihy. Když chceš, dávej to za vinu knihám. Těm dokonalým věcem, které někdo stvořil jen tak z nudy. Někteří si můžou říct: „Je to jen bezvýznamná věc. Je nudné číst. Nevidím na tom nic zajímavého.“ Podle mě to nejsou jen bezvýznamné věci. Jsou to příběhy. O čemkoliv. O přežití, skutečné události nebo třeba o lásce. Je neuvěřitelné, kolik témat může existovat. Ale pokud bych měla alespoň čtvrtinu vyjmenovat, seděli bychom tu až do rána. Ale jde o to, jak je příběh napsaný. Jak k tobě autor skrz dílo promluví. Pokud autor píše příběhy k zamyšlení nebo smutné příběhy, víš, že si třeba prochází obdobím, které není jednoduché. Ale pokud píše vtipné a šťastné příběhy, jde vidět, že je vyrovnaný. Takto můžeš poznat více autora. A vůbec nejde o ilustrace ani o obal. Jde jenom o příběh. To si pamatuj.

Knihy nás učí od narození, až do dospělosti. Můžou nás naučit cokoliv. Kolik má lidské srdce síň a komor, vyjmenovaná slova, dělení zlomků nebo třeba jak slušně sedět na židli ve společnosti. Ale hlavně jak se zachovat v jakékoli situaci. Toto umí jen knihy. Nikdo ti neřekne, jak se budeš chovat v krizových situacích. Řeknou ti, jak by ses měl zachovat. A prosím, teď nemluvím o autonehodě, ale třeba o hádce s blízkým přítelem nebo o trapné situaci. „Už to vidíš? Po tom mém proslovu. Už konečně chápeš, proč si raději vyberu knihu než člověka? Když se chová, jako by mu svět patřil?“

Nevím proč, ale vždy, když jsem v blízkosti člověka, který se takto chová, řeknu si v hlavě: „Tak ten toho moc nečetl.“ Prostě to dělám.

Jsem ráda, že jsem tě více poznala. Dobře se s tebou povídá. A navíc, i pěkně nasloucháš. Když mluvím, nepřijdu si, jako bych mluvila do dubu. Ale už budu muset jít. Ještě si určitě musíme promluvit. Tak ahoj.

Těším se do školy

Klára Hanáková

Gymnázium a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Zlín

„Těším se do školy, těším se do školy, těším se do školy,“ neustále si v duchu opakuji tuhle jednoduchou větu. Jako bych chtěla sebe samu přesvědčit o její pravdivosti. Ale lhát se nemá. A sobě už vůbec ne. Hlavně sobě ne. Takže zcela upřímně: „Ne, netěším se do školy“. Přemýšlím a lámu si hlavu, kdy se stala tahle změna, řeklo by se „nepodstatná a na první pohled nevýznamná“. Jde přece jen o dvě písmenka — „n“ a „e“. Dohromady tvoří slabiku „ne“ a ta se jen jakoby mimochodem přilepí ke slovu „těším“. Přesto vnímám celým svým já, že ona „nepodstatnost“ či „nevýznamnost“ vůbec není „nepodstatná“, a už vůbec ne „nevýznamná“. Vždyť ve škole trávím už devátý školní rok, vždy deset měsíců v roce, pět dnů v týdnu, zpravidla šest až sedm hodin denně. Když se nad tím zamyslím, vůbec nejde o nepodstatnou část mého života. Ba naopak. I když je mi teprve čtrnáct let, a já bych s klidnou duší mohla říct — právě proto, že je mi už čtrnáct let, vnímám běh

času docela intenzivně. Cítím, že právě čas je to nejcennější, co mám. Nevím, kolik ho mám přesně, vím jen, že z pomyslného vaku mého času každým dnem část zmizí. Vytratí se. Nedostanu ho zpátky. Je pryč. Máme to tak všichni. Ano, v tom je určitá spravedlnost. Čas běží všem stejně. Občas slyším věty typu: „Je jen na tobě, jak naložíš se svým časem“, nebo „Každý je pánem svého času“. Ale já se ptám: „Je to opravdu tak? Nenalháváme si jen něco?“

Škola. Pro mě to není jen budova, kam každý všední den chodím a trávím čas. Je to místo, kde se potkávám s lidmi. Je to také místo, o kterém mi kdysi řekli, že mě připraví na život. A zcela určitě je to i místo, kde zažívám jak úspěchy či neúspěchy, tak také poznávám nepřebornou škálu lidských charakterů.

Je zvláštní, jak v odstupu necelých devíti let může člověk změnit pohled na něco tak zásadního, jako je škola. I já jsem se do školy těšila. Bylo mi šest let, měla jsem obrovskou modrou aktovku a pocit, že jsem už opravdu velká a že škola je onou hlubokou studnicí vědění. S odstupem času se musím chtít nechtě pousmát nad svou tehdejší dětskou dychtivostí a naivitou. Ano, přiznávám, určitá, řekněme „dychtivost“ ve mně stále je, ale jen díky tomu, že si ji vědomě udržuji. A když se pomyslná střelka blíží k nule, je tu vždy někdo z mých nejbližších, kdo mě nakopne a opětovně zažehne plamínek. Co se týče „naivity“, tak tu jsem, díky bohu, dávno ztratila. A možná právě proto se na spoustu věcí dívám jinak, než když mi bylo šest. A jsem přesvědčena, že je to jen dobře. Nechci být přehnaně kritická. Už jen proto, že kritizovat je velmi snadné. Na druhou stranu, pokud člověk pojmenuje, co se mu nelíbí a proč, není nezbytně nutné vnímat to jako kritiku. Co třeba – brát to jako podnět k zamyšlení?

Existují dobří a špatní lékaři, právníci, inženýři, kuchaři, kadeřníci a takto bychom ve výčtu mohli pokračovat dál. V životě je to, bohužel, velmi často určitá loterie — můžeme mít štěstí a narazíme na dobrého odborníka, anebo taky ne. My, studenti, hrajeme, bohužel, tuto loterii nedobrovolně. A její výsledek můžeme málokdy ovlivnit nebo docílit následné změny. A tak máme učitele dobré, které stále ještě baví jejich práce a kteří jsou ve vztahu ke studentům korektní, a to vždy a bez výjimky, a pak máme učitele, které jejich práce už tolik nebaví, ale nevědí, co jiného by mohli dělat, a tak ve škole dál nějak existují a přežívají. Z mého pohledu je to neštěstí jak pro ně, tak pro nás. Ale mnohem horší je, pokud učitel nedokáže být stejně korektní ve vztahu ke všem svým svěřencům. V praxi se to projevuje například tak, že některé studenty trvale zvýhodňuje, je na ně milejší, hodnější, případně jim zkoušení, u kterého nic neumí, promine a raději je posadí s tím, aby se nechali příště znovu vyvolat. Takže tihle studenti se na zkoušení cíleně nachystají, dostanou výbornou a k tomu ještě pochvalu, jak jsou skvělí a úžasní. Pokud by vyučující uplatňoval tento „vstřícný“ přístup ve vztahu ke všem stejně, pak není co řešit a není o čem psát. Pokud mají tuto výsadu jen někteří, pak je na místě otázka: „Proč?“ Je to neodůvodněná sympatie vůči určitému studentovi? Případně jiný druh zainteresovanosti vyučujícího? Ano, mohli bychom polemizovat dlouho, ale k čemu by to bylo? Může mě to štvát a rozčilovat, může mě to mrzet a brát chuť do práce, ale to je asi tak všechno. A pro ty, co by mi snad radili, abych se proti tomuto přístupu některých vyučujících nahlas ohradila — nejsem sebevrah. Ve škole musím ještě nějaký ten rok vydržet. Tak to prostě je. Tečka. Nicméně i toto je škola a jak říkají mí rodiče, škola života. Nespravedlnost a nekorektnost vládne světem. Je dobré naučit se s ní potýkat už v tomto věku. Člověk se neučí pro školu a učitele, ale pro sebe.

A jednou — snad — se ukáže, kdo opravdu něco umí bez pomoci či úlev.

Představte si, že byste museli chodit celý rok každý den na šest až sedm hodin někam, kde byste cítili nepřátelství, závist, nepřejícnost či lhostejnost. Neměli byste na výběr. Museli byste trávit čas s lidmi, kteří se vůči vám chovají některým z těchto způsobů. A vy přitom víte, že jste nikomu vědomě ani nevědomě neublížili. Nikoho z nich jste neurazili. Nikoho z nich jste nepomlouvali. Nikomu z nich jste se za zády nesmáli. Věřte mi, není to nic lehkého, a už vůbec ne příjemného. Je to jako boj s větrnými mlýny. Nemůžete vyhrát. Můžete stokrát přemýšlet nad tím, proč tomu tak je. Možná si i v některých případech dokážete odpovědět. Třeba jste někdy někoho porazili v nějaké bezvýznamné soutěži nebo máte něco, co ten druhý ne a hrozně by to chtěl mít. A nemluvím nutně o hmotných věcech. Třeba jste v jeho očích štíhlejší než on nebo umíte něco, o čem si do té doby myslel, že umí jen on. Nebo jste prostě jen v jeho očích šťastnější a spokojenější než on. To je jedno. Můžete si tam dosadit cokoli. Podstatné je, že to ústí v závist, a ta se dřív či později promění v nenávisť. Jdou ruku v ruce. A pak máte ve třídě ty, kteří nemají svůj názor, ale přebírají názor jiných. Ve strachu, aby nezůstali sami, opodál. Raději se změň. Přizpůsobí většině. Jdou s davem. Je to jednodušší a pohodlnější, než se postavit něčemu, o čem třeba i vědí, že to není pravda, že to není v pořádku. Přemůže je strach. Těchto spolužáků mi může být jen líto. A ano, je mi jich líto.

Přes to všechno mám školu ráda. I když k ní mám spoustu výhrad. I když se v ní musím potkávat a potýkat s lidmi, kteří mě nemají rádi a často mi vědomě a cíleně škodí, anebo už tuto fázi mají za sebou a nyní mě jen ignorují a lhostejně přehlížejí. I když jsem přesvědčena, že se učíme spoustu věcí, které bychom se na střední škole učit nemuseli nebo alespoň ne do takové hloubky. I když bych mnohem raději preferovala jiný způsob výuky. Třeba možnost zvolit si na vysoké úrovni znalosti ty předměty, které mě baví, těší a o kterých vím, že mi přirozeně a s jakousi lehkostí, nikoli však bez práce, jdou samy. Tedy ty, kterým se budu chtít v budoucnu pravděpodobně věnovat v nějaké podobě i profesně. Na střední či nižší úrovni pak volit ty předměty, které jsou pro mě obtížné, nemám pro ně zapálení a o kterých už nyní s jistotou mohu říct, že nebudou mou životní cestou. Je přece více než jasné, že každý z nás je jiný. Je šikovný na něco jiného. Má jiný talent. Jiné předpoklady. Proč nerozvíjet a nepodporovat u každého to, co cítí jako onu správnou cestu právě pro sebe? Proč za každou cenu trvat na tom, že všichni musí umět všechno na určité úrovni, kterou stanovil nějaký úředník na ministerstvu? Proč více nerespektovat jednotlivce? Ano, rozumím, tato cesta by byla mnohem komplikovanější a složitější než ta, po které jsme nuceni jít. Výsledkem pak je převládající průměrnost, kdy všichni studenti jsou nuceni dělat vše na stejně stanovené úrovni a jsou tak vědomě tlačeni do stejných škatulek. Proč vybočovat? Pak se může lehce stát, že vás vyučující nařkne z toho, že odevzdaný úkol není váš. A to jen proto, že jste použili něco, co se dosud ve škole neprobíralo. Je smutné, že takový vyučující nepřipustí možnost, že děláte něco navíc. Něco, co po vás škola nechce. Děláte to proto, že chcete vy. Vy sami. Pro sebe. Chcete se posunovat rychleji. Chcete něco umět lépe. Chcete odejít ze střední školy se znalostmi v určitém předmětu, které vybočují ze standardu. A to je pro mnohé možná nepochopitelné, a tudíž podezřelé. Nad tím se mohu jen pousmát a pokrčit nechápavě rameny. Možná by mi v tuto chvíli někteří oponovali, že se mnou nesouhlasí, že mají jiný názor. Naše školství a způsob výuky jim v řadě věcí vyhovuje. Třeba proto, že nemusí o věcech přemýšlet a dávat je do souvislostí. Vždyť se to

přece po nás většinou nechce. Stačí se jen něco mechanicky naučit a pak to v příslušný den napsat do písemného testu nebo odvykládat vyučujícímu u tabule. Co na tom, že tomu nerozumím, co na tom, že si z toho za týden nebudu nic pamatovat. Hlavně aby otázka byla položena jednoduše a nevyžadovala aplikaci získaných a naučených znalostí.

Možná se budu opakovat — ale ano, i přes to všechno mám školu vlastně ráda. A když nad tím tak přemýšlím, vlastně se do ní i občas těším. Proč? Protože je to v každém ohledu škola života. Učí mě, že jsme každý jiný. Že lidské povahy jsou různé a nikdy mě nepřestanou překvapovat. Že jsou lidé odvážní, ale také zbabělí. Chytrí, ale také hloupí. Hodní, ale také zlí. Korektní, ale také ti, kteří význam tohoto slova příliš neznají nebo neuznávají. Slušní, ale také sprostí a je jen na nás, co si ze školy skutečně odneseme. Je jen na nás, jací jsme a jací chceme jednou být. Je jen na nás, jak se chováme k druhým lidem. Stále více jsem však přesvědčena, že v tomto ohledu nás více než škola formuje naše nejbližší rodina, naši rodiče. Jejich příklad, jejich očekávání vůči nám, jejich láska a bohužel, často, i přehnané nároky a nekritický pohled na své vlastní potomky. Mnozí rodiče by se možná hodně divili, kdyby měli možnost nepozorovaně sledovat své dcery a syny, jak se skutečně chovají k jiným lidem a jak se vyjadřují, když u toho zrovna nejsou oni. Myslím, že pohled do takto pomyslně nastaveného zrcátka by byl nejspíše zklamáním. Rodiče, aniž si to často uvědomují, jsou totiž pro své ratolesti tím hlavním a primárním zdrojem modelů chování a přístupu k životu.

Dlouho jsem přemýšlela, zda napsat své myšlenky a podělit se o ně s dalšími. Myslím si ale, že škola by nás měla také učit nebát se vyjádřit své názory a postoje.

Crrrrr!

Elena Grácová

Základní škola Komenského II, Zlín, 8. třída

A je to tu zas! Hodina slohu, kterou z celého svého srdce nenávidím. Čeština mě prostě nemá ráda a naše učitelka z češtinu už vůbec ne! No jo, češtinou jsem hold políben nebyl. Já vlastně nejsem políbený žádným předmětem ve škole (tedy pokud nepočítám tělocvik). A neznám učitele, který by na mě nebyl zasedlý. Škola je prostě hrozná otrava! A to mi nikdo nevyvrátí.

„Dobrý den děti! Dnes si napíšeme slohovou práci z vypravování. A vaše téma je...“ Teď je ta trapná chvíle, o které si paní učitelka myslí, že je vzrušující a napínavá, ale všem to spíš přijde otravné. A po asi tak pěti minutách konečně dodá: „Škola snů! Dejte se do práce.“

Popadl jsem pero a začal jsem tak rychle psát, až bylo celé žhavé. Všichni se na mě udiveně zadívali, ale nic neříkali, aby mě a vlastně sebe navzájem nerušili. Na konci hodiny si paní učitelka prošla celou třídu, aby zjistila, jak daleko jsme. Celou třídou prošla rychle a zastavila se až u mé lavice. Vlastně jsem to čekal, protože když na to celou dobu ve škole kašlu a za hodinu slohu nenapíšu ani „n“, tak to, že se z ničeho nic rozepíšu jako básník, je trošku, tedy spíš hodně, podezřelé. Ale stačilo jen aby si přečetla 1. větu a hned vybuchla, proč jsem se tak rozepsal. Popsal jsem totiž podrobný plán o tom, jak nechám vybuchnout školu a že v mé škole snů bych se díval jen na televizi a zakázal bych učení. Paní učitelka mi vyčerpaně oznámila: „Filipe, dneska zůstaneš po škole. To tvé chování je na

ředitelskou důtku! Zkus se nad sebou trochu zamyslet.“ Tyto věty, co mi řekla, jsem slyšel přesně po sto osmé! A tak jsem na konci vyučování zůstal sedět v lavici, ale ne sám. Zůstala tam ještě Pavlína, ale my kluci se s holkama nebavíme, takže jsme tam jen mlčky seděli. Avšak po chvíli mi to nedalo a tak jsem se jí zeptal: „Proč tu jsi ty?“ Pavlína je totiž oblíbenkyně všech učitelů a je nejvzornější ze třídy, takže jsem vážně nechápal, co tu dělá. Po chvíli mi odpověděla: „No, paní učitelka si potřebovala něco zařídít, a tak mě poprosila, abych tady s tebou chvíli počkala a dohlédla na to, abys tu něco nevyvedl.“ Pousmál jsem se, ale úsměv mi z tváře zmizel, když se mě zeptala: „Proč tak nesnášíš školu? Proč ti je všechno tak lhostejné a vyskakuješ si na učitele?“

„Ale... to za to nemůžu jen já! Podívej, jak se ke mně chovají učitelé sami! Jsou na mě zasedlí! A navíc nejsem jediný, kdo nesnáší školu.“ Po chvíli dodala: „No a nemyslíš, že se ti učitelé chovají k tobě tak, jak ty k nim? Vždyť ty jen v těch hodinách spíš a schválně nedáváš pozor, ale každý ví, že kdyby ses snažil, tak by ti to ve škole šlo. No a nemusíš se snažit mít tu školu rád, ale najdi si něco, díky čemu se do té školy budeš těšit.“ V tu ránu přišla paní učitelka z češtiny a Pavlína odešla. Celou dobu jsem přemýšlel, co mi řekla. Ještě několik dní a nocí jsem si pořád přemítal v hlavě to, co mi pověděla. Už i ve škole se divili, co se mnou je, když nemluvív a učitelé se mě ptali, jestli nemám horečku, když jsem přestal mít v hodinách hloupé narážky. Ale nakonec mi to došlo. Došlo mi, co tím vším, co mi řekla myslela. Ona se ve všem snaží najít jen to dobré, k učitelům chová respekt a kdyby jste se jí zeptali, co si představí pod slovem „škola“, tak to jsou kamarádi, výlety a prostě jen to dobré, zato já si představím písemky, úkoly a řvoucí učitele. A je pravda, že jsem je doteď zesměšňoval, jen abych byl ve třídě za frajera.

Nakonec jsem si řekl, že to tak nejde. Začal jsem přemýšlet optimisticky. Už v hodinách nespím, což dalo hodně práce. Začal jsem respektovat učitele a těšit se i kvůli sebemenším maličkostem do školy. Dokonce jsem si i tímhle přístupem zlepšil známky, za což jsou moji rodiče (popravdě i já) velmi rádi, ale nemyslete si, že mám samé jedničky, to vůbec, ale z těch mojich 5 a 4 jsem to vytáhl na 4 a 3. Samozřejmě to netrvalo jeden den, ale aspoň čtvrt roku ano! Jo a chtěl jsem vám ještě říct, abyste si nemysleli, že jsem nějaký vzorný žák ze třídy, takový asi ani nikdy nebudu, někdy si totiž nějakou tu připomínku k učitelům dopřeju a pořád jsem takový průšvihář.

A ten sloh jsem si nakonec, i když po několika dnech, přepsal. Místo toho mého výbušného plánu jsem tam napsal, že moje škola snů je, aby se každý, kdy by tam chodil, do ní těšil z jakéhokoliv důvodu. Aby si každý pod slovem škola vybavil něco jiného, než jen učení a úkoly, protože škola není jen o učení, ale seznamuje nás s novými lidmi a připravuje do života, který máme ještě před sebou. Každé ráno tam na nás čekají naši kamarádi, aby se nás zeptali, jak se máme a za tohle všechno patří škole obrovský dík. Tak toto je moje škola snů. A jaká je ta vaše?

ZÁVĚR AUTORA: Škola je k nezaplacení. Nikde si nenajdete tolik přátel, jako ve škole a nikde vás nepřipraví líp na cestu životem. A važte si i toho učení, protože vzdělání je jedna z nejlepších věcí, co nás v životě potká a nikdo vám ho nevezme.

Nová generace

Veronika Woloszczuková

Církevní Základní škola, Kroměříž, 8. třída

Procházím zaprášenými ulicemi opuštěného a pomalu chátrajícího města. Mého rodného města. Všude kolem leží střepy z rozbitých oken a dveře všech okolních domů jsou dokořán otevřené. Město muselo být opuštěno už delší dobu, protože popínavé rostliny prorůstaly domy až do úplných základů a namísto chodníku byly vidět jen trsy trávy. Tichou ulicí chvilkami prosvištěl studený vítr a ovanul mi obličej.

Na toto místo mám špatné vzpomínky. Roku 2065 se po celém světě rozmohl neznámý virus. Napadal vše živé, tedy to si alespoň vědci mysleli, než zjistili jednu věc: že my, takzvaná „generace Spásy“, nebo tak „Zázračná generace“ jsme imunní. Nemoc zasahovala všechny, kdo v roce 2065 nedovršili svých pátých narozenin a také všechny, kterým bylo více jak čtrnáct let. Pokud vím, tak nyní nemoc již neexistuje, nebo alespoň jsem o ní od té doby nezaznamenala žádné případy, a všichni lidé si žijí v uvozovkách řečeno „spokojeně“. I přestože se město tváří opuštěně, musí tu být nějaký přeživší a mým jediným úkolem je najít je a co nejlépe jim pomoci.

Již pátým rokem chodím od jedné kolonie přeživších ke druhé a pomáhám jim, co se lékařství týče. Nikdy se nezdržím déle, než je potřeba. Většinou tak pět týdnů, ale těžko říct, jak to bude vypadat tady.

Na cestě do rodného města jsem byla asi dva dny. Původně jsem měla v plánu se jí obloukem vyhnout a žít si normálně dál svůj život, ale okolnosti mě k tomu donutily. Větší kolonie mají přístup k rádiovým stanicím, takže se mohou bez problému s dalšími městy spojit. Jedna taková by měla být i tady, ale několik týdnů se odtud nikdo neozval. Proto jsem se rozhodla se sem podívat a zkontrolovat to tady.

Pomaloučku se začalo stmívat, proto byl vhodný čas si najít nějaké místo k přespaní. Rozhodla jsem se, alespoň na noc, usadit se v jednom ze zchátralých domků, kde bylo něco, co kdysi bývávalo sedací soupravou s modrým květinovým potahem a malá, červotoči prolezlá kuchyňka, ve které se ukrývaly několik let prošlé fazole.

Velký těžký batoh jsem opřela o konferenční stůl před sedačkou a vytáhla z něj spacák. Ten jsem si rozložila na sedačku.

Vzhůru jsem byla dlouho do noci. Myšlenka na to, že by všichni z celého města jen tak zmizeli, mi přišla absurdní. Hodiny a minuty ubíhaly a já stále byla vzhůru, proto jsem se rozhodla sbalit si věci a po zdejších obyvatelích pátrat během noci. Ulice byla zalita temnotou a tichem, jen občas zahoukala sova z nedalekého parku a zpoza mraků zaskvítil měsíc.

„Být tebou, tak se tu v noci moc nepotuluju,“ řekl nějaký hlas, dost možná klučičí. Otočila jsem se instinktivně k místu, odkud hlas přicházel: na střeše stála chlapecká postava s krátkými vlasy a obličejem přikrytým pod černým šátkem. Dotyčný hbitě seskočil dolů a přiblížil se asi na šest metrů ode mě. „Jo, k tobě mluvím, pokud ti to nedošlo,“ prskl a založil si ruce na hrudi. „Jsi tu jak nějaká návnada? Kdo z nich tě poslal?“ Svým ne moc vlídným pohledem si mne prohlédl od hlavy až k patě. „Návnada? Ne, to ne, já jsem se jen přišla ujistit, zda jsou ve městě všichni v pořádku. Dlouho jste se nikomu neozvali, tak mě napadlo, jestli je to s vámi v pohodě.“ Usmála jsem se na něj, on se však zamračil ještě víc. „Super, takže jdeš se mnou.“ Nějak jsem neprotestovala, na místo, kde žijí, jsem se chtěla

podívat tak či tak.

Byla jsem ráda, že alespoň na někoho jsem narazila. Sice moc milé přivítání to nebylo, ale lepší než nenajít nikoho. Procházeli jsme okolo míst, která jsem znala z dob, když bylo ještě vše při starém. To mi navracelo nostalgické vzpomínky na mé dětství. Třeba támhle v tom parku mě táta učil jezdit na kole, máma se mi u toho vždycky smála, protože mi to vůbec nešlo. Byla jsem spíše ten inteligencí nadaný člověk, a když přišlo na rozhodování, zdravý rozum stál vždy na prvním místě.

Najednou něco začalo hrozně moc smrdět. Bylo to, jako byste vzali pár týdnů zkažené maso a několik kil naskládali na hromadu. Nebyla jsem daleko od pravdy. Podél cesty, která vedla parčíkem, se povalovali mrtví lidé, polovina z nich měla místo obličeje jedno velké hnízdiště bílých tlustých červů, kteří se živili nazelenalým masem. Oči mi div nevypadly z důlků, když jsem to uviděla. Bylo mi z toho špatně. Lidé, již mrtví, byli rozeseti po celé délce parku. Byla jsem naprosto šokovaná.

Po delší chvíli, když už slunce začalo vycházet na obzoru, jsme došli na místo. Byl to vojenský prostor, který se rozléhal stovky metrů před námi. Vevnitř pobíhalo pár mladších dětí asi okolo jedenácti až dvanácti let. Pár starších slečen v mém věku sedělo na provizorních dřevěných lavičkách před jednou menší budovou, kde bylo velkým, z mého pohledu opravdu neúhledným písmem napsáno: Jídelna. „Hej holky! Vemte tady tuhle na ošetřovnu!“ Dívky neochotně vstaly a gestem mě pobídly, ať jdu za nimi.

Ošetřovna byla velká budova se zelenou střechou a zatmavenými okny. Po jaderné katastrofě na západní části naší země vyšlo nařízení, že každý vojenský institut, jehož částí je ošetřovna nebo nemocnice, musí mít část budovy, kde by se v případě další takovéto katastrofy mohli léčit zranění vojáci. Pohled na znetvořená těla nebyl nikterak vábný, proto se tato část ošetřovny oddělila, aby zdraví vojáci neviděli, co je možná čekat.

Na ošetřovně mě prohlédla malá bruneta, která měla vlasy pevně stažené do drdolu. Vysvětlila mi, že před dvěma měsíci se v kolonii rozmohl zápal plic, že všichni lidé, kteří se mohli o pacienty starat, pomáhali. Ale i tak to mělo fatální následky. Více než půlku kolonie museli vykázat, aby nenakazili ostatní. „Stali se z nich živoucí mrtvolky, které obklopovaly naše město. Zdržovaly se hlavně v naší blízkosti a od základny se moc nevzdalovaly. Nemohli jsme jít nikam, ale měli jsme tu dost zásob na několik měsíců dopředu.“

Už je to několik měsíců, co tu žiji a jsem považována za právoplatnou členku kolonie. Normálně bych se zdržela jen chvíli, ale tohle místo mi přirostlo k srdci. „No tak, nepřemýšlej o tom, však to je úplně primitivní věc!“ Až na zaučování malých nalezců z okolí to bývá občas drastické. Během posledního týdne se mi podařilo prosadit jeden z mých nápadů, které jsem plánovala už delší dobu: půjdeme prozkoumat zdejší opuštěné knihovny a nashromáždíme nějaký materiál, se kterým by se dále dalo pracovat jako s výukovým.

Na připravenou výpravu pro knihy nás šlo pět, když počítám i sebe. Kate, dívka s hnědými vlasy z ošetřovny, Mary, pomáhala mi vymýšlet, jaké učební materiály bychom měli hledat. Oliver, ten s námi šel nejspíš jen proto, že se odsud chtěl na co nejdelší dobu dostat. Hold být miláčkem nejmladších není úplně nejpříjemnější záležitost. Nakonec jsme tu byli já a Wiliam, neboli ten kluk, který mě na toto úžasné místo odvedl.

Vycházeli jsme brzy ráno za svítání a cílem naší cesty byla největší knihovna ve městě, kde jsme mohli nabrat pár výtisků klasické literatury z 15. a 16. Století, které jsme ještě znali ze školy, klasické dětské příběhy, něco málo románů fantasy a sci-fi.

Knihovna byla od vojenské základny vzdálená více jak hodinu a půl chůze. Proto, když jsme dorazili na místo, jsme si museli chvilku vydechnout. Všude bylo okolo plno opuštěných mrakodrapů, od kterých se odráželo slunce, místní knihovna byla jedna z nejvyšších a nejkrásnějších budov ve městě. Pokud se vám poštětilo a dostali jste se do nejvyššího, sto pětadvacátého patra, mohli jste se kochat výhledem nepopsatelně přenádherným. Zejména na podzim, kdy bývaly mlhy. Mlha byla jako bílé moře, do kterého můžete skočit a na nic jiného nemyslet. Vrcholky okolních mrakodrapů zase jako ostrůvky, do kterých bílé moře naráželo.

„Fajn, myslíš, že jsme si odpočinuli dost, chceme toho přece najít co nejvíc, ještě než se setmí, nemám pravdu?“ řekl William a my jen pokývali hlavou. Rázným krokem šel ke kamennému schodišti vedoucímu ke knihovně a já s ostatními jsme se pomalu vydali za ním.

Prošli jsme velkými skleněnými dveřmi k místu, kde dříve stála honosná recepce, po bocích recepčního pultu pak byly dva vchody, oba dva vedly do nesmírně velké místnosti, kde v policích, které sahaly až k několik desítek metrů vzdálenému stropu, ležely knihy.

Velké, prozatím prázdné batohy jsme si odložili vedle schodiště, které opisovalo spirálu skoro až nahoru ke střeše. Dohodli jsme se, že každý si zabere jedno patro a najde dvaadvacet nejlepších knížek, z toho minimálně deset musí být jakkoliv naučných. Jako první však přišly na řadu svazky, na kterých jsme se spolu s Mary dohodly. Já jsem prohledávala přízemí. Zem byla pokryta střepy, proto jsem si musela dávat pozor, abych na nějaký větší kus nešlápla.

Do knihovny jsme chodili každý druhý den, jeden den cesta tam, přespání a druhý den cesta zpátky a tak pořád dokola. Kluci vždycky procházeli všechny nastřádané knihy a já s Mary jsme vypracovávali učební plány. O týden později jsme si od knihovny dali všichni pauzu a rozhodli jsme se uskutečnit naši úplně první hodinu, které se museli povinně účastnit všichni do jedenácti (což byli ti nejmladší) až do patnácti let. Celý týden probíhal naprosto bez problémů a na naše hodiny se chodili koukat i ti nejstarší. Údajně je bavilo se koukat na nechápající výrazy našich studentů při tom, když jsme něco vysvětlovali. Upřímně, jejich pobavení naprosto chápu, ale dle ohlasů si myslím, že i tak si to naši světenci moc užili.

O den později, po našem šestém školním dni, jsme se vydali opět do knihovny. Jen co jsme dorazili, všichni se rozutekli do vyšších pater a já dole zůstala sama. Batoh jsem odložila ke schodišti jako vždy, když v tom: „Neseš... jídlo, nebo... vodu?“ zachrptěl někdo z koutu a rozkašlal se. Na toho člověka jsem neviděla, byl schovaný v jedné z polic a okolo něj byly malé kapičky krve. Bylo mi hned jasné, co s ním je: měl zápal plic. Doběhla jsem ke svému batohu a z lékárníčky vytáhla roušku, kterou jsem si nasadila. Vzala jsem plecháček a láhev s vodou, lidé v takovémto stavu nesmí být dehydratováni a musí hlavně ležet a být v klidu. Proto jsem vzala i jednu teplou deku. Popadla jsem i obklad na čelo, zápal plic se projevuje i silnou horečkou, takže obklad by se mohl hodit.

Došla jsem zpátky k člověku v polici „Tady máš, lehni si, slibuji, že ti potom bude líp.“ Schoulená do klubíčka tam ležela holčička, které mohlo být nanejvýš jedenáct let. Vodu přelitou do plecháčku vypila jedním hltem. „Neboj, to bude dobré. Dej si tohle na čelo a bude ti lépe,“ podala jsem jí obklad, který jsem polila studenou vodou. Dala si ho na čelo a opřela se o zadní část police.

„Ty! Jdi od ní okamžitě pryč, slyšíš! Vypadni, dělej!“ křičel na mě Oliver a rychle se ke mně

blížil. Doteď jsem u holčičky klečela, proto jsem si stoupla a kousek odstoupila. Všichni rychle seběhli dolů a dívali se, jako kdyby chtěli, abych přímo na místě vzplála. William se mlčky otočil, došel si pro batoh a vyšel z knihovny ven. Následovali ho ostatní. Zůstala jsem tu sama.

Po několika minutách rychlé chůze jsem všechny došla. Zasyпали mě pořádnou sprškou nehezkých slov, ale to mi bylo v celku jedno, hlavně že jsem té dívce mohla alespoň trochu ulevit od jejího trápení.

Dny ubíhaly jako voda a já začala pociťovat, že něco není v pořádku, pořád mi byla zima, čelo jsem měla v jednom ohni a skoro jsem nemohla mluvit. Kate mě pro jistotu vyšetřila a obavy nás dvou se staly skutečností.

V noci, když všichni spali, jsem si zabalila věci a odešla. Bylo mi jasné, že se už nevrátím, věděla jsem, že se schyluje k nejhoršímu, ale pořád jsem měla trochu času a své jméno. Lesem jsem šla tak dlouho, než jsem měla stoprocentní jistotu, že mě nikdo nemůže najít. Dech slábl a zima byla větší a větší. Doufala jsem, že už to všechno přestane a že...

Dívka ležící pod pokrývkou mechu a kapradí naposledy vydechla. Oči měla upřené směrem k obloze plné rozzářených hvězd. Stekla ji poslední slza, slza štěstí.

Tehdy netušila, že její jméno bude znát každý, dokázala toho totiž mnohem víc, než si ona sama myslí. Teď však nemyslím jen to, že díky ní a jejím nápadům byla vybudována nová společnost, společnost Nové generace, která přežila díky vědomostem. Mám na mysli také její jméno, které si nosíme všichni v sobě a obracíme se k němu v těch nejtemnějších chvílích, ať už se děje cokoli. Její jméno bylo Hope a to znamená naděje.

Těším se do školy

Michal Novotka

Základní škola Otrokovice, Komenského, 8. třída

Do školy chodím rád, protože tam mám kamarády. Vždycky se pozdravíme, popovídáme si, co je nového a co jsme zažili. Dokážeme se ale i kamarádsky provokovat, což bývá legrace. Někdy, když mám špatnou náladu, dokáží mi kamarádi pomoci. Cítím se s nimi dobře, umí mě povzbudit i rozesmát.

Někdy však školu rád nemám. Většinou, když musím ráno vstávat a při psaní úkolů. Jakmile si ale půjčím knihu nebo přijdu do obchodu, jsem rád, že umím číst a počítat. V tu chvíli se těším, že opět půjdu do školy, kde se něco naučím. Můj oblíbený předmět je zeměpis, dějepis, angličtina, ale i tělocvik.

Škola by nebyla školou, kdyby v ní nebyli učitelé. V té mojí jsou hodní. Když něco nevím a neumím, pomůžou mi, vše mi vysvětlí. Jsem za to rád. S našimi učiteli se dokážeme společně i zasmát. Třeba při vyprávění zážitků z víkendů či prázdnin. Také mě hodně baví, když nacvičujeme besídky pro rodiče. Bývá při tom legrace a všichni si to báječně užíváme. Škola není jen učení. Chodím zde i na obědy. Dovází se z jiné školy a jsou moc dobré. Vydává nám je paní kuchařka, která je pořád usměvavá. Potom nám lépe chutná. Prostě vždycky se najde důvod, abych se do školy těšil.

Má ideální škola

Jan Daněk

Základní škola Kroměříž, 1. Máje, 9. třída

Ze všeho nejvíc bych si přál ve škole jezdit schody nahoru i dolů. Ráno by děti přišly do školy, přezuly se v šatně a jely jezdicími schody přímo do třídy a šly si sednout do svých lavic. Můj ideální rozvrh – první hodina předmět kvízy – odpovídal bych na kvízové otázky, druhá hodina – malování, maloval bych obrazy na plátno, třetí hodina – vaření, chodilo by se do kuchyně vařit to, co mám rád, čtvrtá hodina dílny, pracoval bych s pilkou, kladivem, kleštěmi, pilníkem a hoblíkem. Další ideální předměty by se mi líbily tyto: hry a zábava, pěstování bylin a rostlin, zahradničení, zemědělství a práce na poli, ošetřování a starost o zvířata, hra na klavír, kytaru, trumpetu, pozoun, basu, zpívání s mikrofonem a klávesy, třídění odpadů, pečení, práce v keramické dílně a kouzlení. Školní řád bych upravil a ten by dětem nařizoval chechtat se, hrát si, hrát na hudební nástroje, chodit na školní hřiště sportovat, lyžovat, tvořit, odpočívat. A správný učitel by měl být hodný na děti, veselý, ochotný, šikovný, radostný, laskavý, nezapomněnlivý, upovídaný, rozumný.

Škola snů

Adam Sekanina

Základní škola Otrokovice, Komenského, 8. třída

Už dávno mám jasno, jak bych školu předělal na dokonalou.

Já si svou školu představuji jako velkou budovu s fasádou modré barvy a černou střechou.

Za školou by byla obrovská zahrada s koupacím jezírkem, ve kterém by plavali krásní zlatí kapři. Za jezírkem by vedla vysoká kamenná zídka, kde by přebývala spousta zvířátek.

Uprostřed zahrady by byl velký dřevěný altán, kde by žáci za příznivého počasí svačili, obědvali a odpočívali.

Vedle školy by bylo vysázeno velké množství třešní a jablek, aby si děti mohly vychutnávat úrodu.

Po vstoupení do školy bychom viděli světlou chodbu a pastelově vymalované třídy. Lavice by byly prostorné, barevné a otevírací. Do nich by si žáci mohli odkládat učebnice a školní potřeby. Třídy by byly vyzdobeny pracemi spokojených žáků.

V mé vysněné škole by se nedávaly známky ani úkoly. Do školy by se chodilo až na 9 hodin. Výuka by netrvala déle než 5 vyučovacích hodin. Po obědě by následoval pobyt venku, na zahradě a v tělocvičně.

Prázdniny by trvaly celé 3 měsíce. A po vánočních prázdninách by se jezdilo na hory lyžovat.

Do takové školy bych se těšil každé ráno.

Jak se pandy krásně učí

Nikola Březinová

ZŠ Velehrad, 3. třída

V pralese si hrály,
velice se smály
čtyři malé pandy,
tahaly si kšandy.

První panda ráda zpívá,
jenže u toho moc zívá.
Jsou to písňě veselé,
ráno skáče z postele.

Druhá panda ráda píše
příběhy z tajemné říše.
Píše perem, až se práší,
v téhle říši totiž straší.

Třetí panda ráda cvičí,
miluje šplh na bambusové tyči.
Nešplhá však příliš rychle,
má prolézačku ve tvaru krychle.

Čtvrtá panda sčítá pilně
do desítky neomylně.
Nejraději ze zvyku
sčítá blešky v kožichu.

Tahle škola to je sen

Alžběta Juříčková

ZŠ Vidče, 3. třída

Kdybych byla učitelkou,
měli bychom školu velkou.

Plnou stromů, květin, trávy,
na chodbách pásly by se krávy.

Na komíně bydleli by čápi,
v umyvadle kuňkaly nám žáby.

Kolem po stěnách jen mráčky,
místo skříní všude hračky.

Místo židlí, krásná louka
z té se na svět nejlíp kouká.

Počítáme luční kvítí
sluníčko nám k tomu svítí.

Napišeme větou jednou,
školo naše: Na viděnou!

Nejlepší učitelka

Karolína Fialová

ZŠ Luh, Vsetín, 3. třída

Naše učitelka Ema
ani jednu chybu nemá.

Tobě se to sice nezdá
pro nás je to z nebe hvězda.

Učí nás jen tělocvik
škoda, že ne ještě víc.

A když za ní běžíme
nikdy jí nestačíme.

Učí nás i přemety
přísahám na dvě boty.

Hygiena je jí fuk
to potvrdí každý kluk.

O přestávkách štěkává
a za kočkou běhává.

Překvapí nás každou lstí
naše učitelka psí.

Škola pro zvířátka

Nikdo mi nechce uvěřit
že zvířátka školu svou můžou mít.

Tam uprostřed lesa u doubku
zvířátka mají svou chaloupku.

Po pěšinkách uzounkých z peří
zajíček do školy běží.

A po stromech skáčou si veverka
do třídy učitelky Terky.

V mechu mravence budí maminka
tak alou do školy, už má se stlát peřinka.

Rybičky do školy plavou
ať připlují ve chvíli pravou.

Že ty mi pořád nevěříš?
Tak se pojd' kouknout na jejich skryš.

Nejlepší škola světa

Anna Chrobáková

ZŠ Integra Vsetín, 4. třída

Znám nejlepší školu světa
kde vaří se skvělá omeleta
kde každý žák měl svoji třídu
a učitel v ruce bílou křídou.
Kde chovali třídní rybičku
co měla malou hubičku
kde učili se rozebírat větu
od střechy až po briketu.
Tam měli jeden kroužek
kde malovali proužek
tam chodil svatý Mikuláš
ke kuchařkám na guláš.
A tam všechny uklízečky
na mopy dělaly tečky
tam půjčovali jednu knížku
kterou musels hladit po břišku.
A měli tam opice
všechny se jmenovaly Alice
a ve skříni izolepu
co ujížděla na internetu.
Tam učili základy baletu
kam pozvala jsem svou tetu
a tam byla družina
velká jako malina.
Školník tam měl jablíčko
každý z něj ujedl maličko
v klubu chodili po rukou
s bezpečnostní zárukou.

Ale po té nejlepší škole světa
byla za dva týdny veta
protože páni řídící
byli jen dva králíci.

Dobrá knížka je nejlepší učitel

Emá Katrušáková

ZŠ Komenského II, Zlín, 5. třída

Moje malá knihovnička,
zahřívá mne u srdíčka,
mám tam mnoho knih,
pohádky i povídky,
komiksy i atlasy.

Spoustu věcí poznám rychle,
co je koule, co krychle.
Pročítám si, kde je Zlín,
to já přeci dobře vím.

Jak nám slouží srdce, plíce,
informací mnohem více.
Když mám zítra test,
přečtu knihu jako blesk.

Jaro. Léto, podzim, zima,
číst si knížku to je prima.

Škola

Libuše Nováková

ZŠ Zachar, Kroměříž, 5. třída

Ráno budík zazvoní,
maminka nás probudí.
Pak se jdeme umývat,
ať se můžem usmívat.
Nachystám si svačinku,
oplatek a tyčinku.
U školy se potkáme,
než otevrou, čekáme.
První hodina začíná,
hned je tady čeština.
Hodina nám stačila,
už aby nám skončila!
S matikou teď začínáme,
těžké příklady v ní počítáme.
Vlastivěda, to je věda,
naučit se všechno nedá.

V hudebce si zazpíváme,
lepší náladu hned máme.
O přestávce volno máme,
pořádek si uděláme.
Na písemky se učíme,
hlavičky si mučíme.
Z písemky mám jedničku,
to má máma chytrou holčičku.
Aila kreslí obrázek,
máme plno otázek.
Co se na obrázku ukrývá,
Aila rukou zakrývá.
Matěj dělá nepořádky,
v žákovské mu svítí řádky.
Vyučování už skončilo,
školy dneska stačilo.
Doma píšem úkoly
a zítra zase do školy.

Poezie ztracených srdcí

Marie Kolečková

ZŠ Žerotínova, Valašské Meziříčí, 7. třída

Každá duše na zemi,
má svojí hvězdu na nebi
a ta dlouze svítí.
A až jednou vyhasne,
člověk oči zavře navždy.
Rukou na mě dosáhne,
můj anděl strážný.

Kdo či co nás v životě učí? Strach, bolest,
utrpení. Láska, radost nebo smích?
Dosáhneme bodu, kdy budeme vědět?
Mnoho podobných otázek mi zaplňují
mysl. Občas mě zabíjejí a nesou strach.
Bývají však důležité. Začnu... Kde je
učitel, který nám ukáže jak žít? Pravda.
Škola nás toho hodně naučí. Ale nezač-
neme vidět svět správně. Naučí nás čísla,
písmena a kolik je zástupců měkkýšů.
Základní informace. Informace, které
nám svět popisují. Má to něco společné-
ho s životem? Určitě ano, ale zpěvák

přeci nemusí umět počítat jako učitel mate-
matiky. To jsou různé druhy umění. Mám na
to vlastní pohled. První, „umění nedokona-
lé“, patří zde hlavně vědecké. Snažit se zjistit,
jak vypadá celý vesmír, umět vypočítat co
nejtěžší příklady a vyměřit každý milimetr.
Hledají každou chybičku, jako kdyby vše mělo
být dokonalé. Zapomínají na krásu života.
Vědět, jak dlouhá je žížala obecná, kolik
zubů má krokodýl a kde žije nejmenší žába.
Všechno vidí zvenku. Zabývají se tím, jak
něco vypadá a působí. Druhé, „umění doko-
nalé“, mé oblíbené. Patří zde abstraktní.
Umět vyjádřit pocity, ať už je to čímkoli.
Hudba, tanec, poezie... Myslím, že by každý
měl vlastnit od každého trochu. Je jen na
něm, které více rozvine. Ale pozor. Umění
„dokonalé“ není pro každého. K odpovědi
na otázku se totiž člověk nedostane rychle
třeba nějakým výpočtem. Dostane ho tam
emoce. Cítím nekonečnou propast, temnotu
a smutek. Jako kdyby ta chvíle neměla už
nikdy skončit. Jsem sama. Můj dech se zpom-
alí a začnu hrát. Stečou mi slzy. Dopadají
na klaviaturu jako studené kapky deště. V ten
okamžik proběhl v mé hlavě souboj, který
vede k odpovědi. To bývá to, po čem touží
hudebník. Můj pohled se zvedne směrem
nahoru. Děkuji těm, co mě opustili, a něko-
mu, kdo tam sedí a dohlíží na nás. Na ztrace-
né duše.

Láska mi dává křídla,
dluží mi však odpuštění.
Zlomené srdce, další jizva,
nekonečné utrpení.
Stával jsi tam a já s tebou,
srdce nás teď jen zebou.
Ale musel odejít
a já bez něj navždy žít.
Láska je důležitou součástí našich životů.
Dává nám nezapomenutelné chvíle, pocity
štěstí, ale i bolest. Také nás hodně naučí. Ty
pocity a chuť prostě odejít a zakřičet celé-

mu světu, že nenávidíme sami sebe. Jsou dny, kdy po ulici jdu rychlostí světla a v hlavě mám povinnosti, až se mi z toho točí hlava. Můj mozek asi pozná, že se snažím zazdít bolest. Občas ale přijdou takové pomalé a zamilované. Lehce našlapuji na zem a nevnímám okolí. Vezmu to tou nejdelší cestou, třeba kolem řeky.

Poslouchám, jak pomalu teče, unáší ji to daleko. V takové dny mám nasazený růžové brýle. Aby toho nebylo málo, láska nás také zabíjí. Každý to zažil nebo zažije. Ale to všechno k tomu patří. Když poznáme i takové strany života, naučíme se tedy žít. A odměna za dobře zažitý život? Na to už přijdete sami. Jestli vypadáš rozdílně, chováš se jinak a třeba se zvláštěně oblékáš, neznamená to, že jsi divný. Máš jen jiný pohled na svět a takové lidi potřebujeme. Nezapomeň, že každý okamžik ti může změnit život, nebo dokonce vzít. Užij si každou minutu, protože ne každý má štěstí mít to, co ty. Vše co tě posune životem dál, ti něco předá a naučí... Někdy stačí říct sbohem a uvítat novou kapitolu.

Těším se do školy

Nikola Hovadíková

ZŠ Zlín, 6. třída

I.

Hola, hola, škola volá,
slyším každé slovo znova.
Musíš holka moudrá býti,
na život se připravit

Od mámy slyším každý den,
napiš si úkol, uč se a pak ven.
jenže těch lákadel, co je dnes kolem,
někdy jsou lepší než jít ven s kolem.

Youtube, Messenger nebo WhatsApp,
jaký to na mě bude mít dopad?
Snažím se, přemýšlím, bádám,
naslouchám máminým dobrým radám
Asi budu hodná holka jako dosud,
ať si nezkazím svůj budoucí osud.
Vždyť já se přece těším do školy,
s úsměvem plním všechny úkoly!

II.

Škola – to je tam, domů a zítra znova.
Je to asi jenom o tom,
ujasnit si, co chci teď a co potom?
Jenže kdo to má lidi vědět teď,
kdo mi dá na to odpověď?

Ve škole je spousta věcí prima,
většinou je to ale velká dřina.
Doma mám ale hodnou maminku,
co věnuje mi denně chvilinku.
A tak vím, že na to nejsem sama,
když mi něco nebere ta moje hlava.
Všechno se zdá trochu snadnější a lehčí,
když se můžu spolehnout na pomoc něčí.
A tak se snažím, přemýšlím a bádám,
naslouchám máminým dobrým radám.
Vždyť já se přece těším do školy,
s úsměvem plním všechny úkoly!

III.

Škola to není jednoduchá věc,
pro všechny je však povinná přec.
Už i Marie Terezie věděla,
proč že tu reformu udělá.
Dnes jsou jí za to všechny děti vděčné,
vždyť školní vědomosti jsou dozajista věčné!

A teď trochu reálu
ten budík brzy po ránu!
Plus každodenní dávka stresu,
jestli si všechno co mám nesu.
No, není to taková zábava,
jak paní učitelka v první třídě vykládá.

A když mám zrovna matiku,
chytám někdy paniku.

Jsou to vážně pro mě boje,
někdy jsem nahoře, jindy zase dole.

Pak ale slyším ty máminy hlášky,
bez matematiky budeš mít
v budoucnu vrášky.

K čemu že mi budou obvody a obsahy?
Jen počkej, až budeš jednou pokládat
podlahy!

A tak snažím se, přemýšlím a bádám,
naslouchám máminým dobrým radám.
Vždyť já se přece těším do školy,
s úsměvem plním všechny úkoly!

Jak vycvičit zvířátka

Štěpánka Ema Jaroňová

ZŠ Videčská, Rožnov p. Radhoštěm, 7.A

Až budu bohatá a velká,
chci být zvířátek cvičitelka.

Nejlehčí bude vycvičit psíka.
Udělá všechno, co se mu říká
a za psí mlsku musí udělat i psí kusy.

Těžší už budou kachny nebo husy,
nějak to ale taky jít musí.
Pár povelů a za dny čtyři
vajíčka budou snášet přímo na talíři.

Ať slepice nedělají nepořádek
učím je v zahrádce hnojit řádek.
Kuřince jsou dobré hnojivo,
v záhoně roste nám krmivo.

Jak na králíky, to budu vědět,
za mrkev učím je klidně sedět.
Pak vyberu králíci největší,
která má kožich nejlepší,
posadím si ji na kabát,
místo límce mě bude hřát.

Na řadě jsou lesní zvířata.
Tak třeba divoká prasata.
Pořád ryjou s rypákem dole,

můžou se učit orat pole.
Jelena trávou nakrmíme
a v šatně si ho ustájíme.
Oblečení a jiné zboží
pověsíme mu na parozí.

A malé rezavé veverky,
co rejdí hbitě jak ještěrky,
nám nasbírají oříšky,
vymění nám je za šišky.

Nakonec kapry vezmu tři
z rybníčku na čerstvé povětrí.
Naučím je chodit po ocásku
a půjdu s nimi na procházku.

Až secvičím všechna zvířátka,
bude to jako pohádka.
Pomůžou při všem zařízení,
za mlsku nebo pohlázení.

Ústní zkoušení

Jan Hurta

ZŠ Trávníky Vsetín, 9.B

1. část
Pomalouhák sahá na kliku,
ta ruka celá zvrásněná,
a vím že není úniku,
že není duše jediná,
co mohla by býti spasena.

Ticho jak v hrobě třídou vládne,
jen skřípání kliky ho prolíná,
když v tom klika nahlas
cvakne a postava dveře otvírá.

2. část
Vysoké zdi kroky odráží,
jak tlukot ve svém srdci,
jenž zní na celé podlaží,
a i přesto přeci,
na rozdíl od tepu mého srdce,
ty kroky se nezrychlují, přece.

Dunění kroků ustalo,
jen stará židle zaskřípá,
postava temná usedla,
a přestože nic neříká,
já cítím strach a obavy,
jež stoupají mi do hlavy,
a stále větší napětí,
neb nemám ani ponětí,
a nemám žádné nápady,
jak vyvlíknout se z návnady.

Ty oči černé pohled zvednou,
jen na nich to teď závisí,
na koho teď oči padnou,
vlastní parte píše si.

3. část

Putuje třídou ostrý zrak,
tiše se modlí každý žák,
a já vidím že mne však,
ten pohled srazil jako vlak.

S šavlí ostrou u krku sedím,
stále více v beznaději,
čiré smrti nyní čelím,
a přesto se rozhoduji,
že tam půjdu před tabuli,
nemůžu to zhoršit víc.
Mé nohy však odporují,
a nedělají vůbec nic.

A tak žakovská co chybu nemá,
číslem byla poskrvněna,
číslem co zná celý svět,
tím co je tu tolik let,
je to ona, čistá pět.

Učitelský sbor

Tereza Včelařová

ZŠ Pod Skalkou, Rožnov p. R., 9. třída

Každý učitelský sbor,
a o tom jistě není žádný spor,
skládá se z různých lidí,
tak se mrknem, jak je žáci vidí.

Češtinářka, ta všechno četla
a nestává se, že by se pletla.
Pýcha, pytel, pysk -
tak tím si buď jist!

Tělocvikář samý sval,
ten nechodí, to je přímo cval!
Když za běh body nezískáš,
příšťalkou tě vypíská.

Na učitele matiky
nezkoušej žádné taktiky.
Násobek či dělitel
je to přísný učitel.

Zato v cizím jazyce,
tam baví mě to velice.
Je to pravda odvěká,
že ne šaty, ale jazyk dělá člověka.

Dějepisář učí předmět,
co postrádá logiku,
ale pamatuj si letopočty,
ať mozek nejde ze cviku.

Učitelé zeměpisu,
jak já to tedy chápu,
nosí v ruce s sebou všude
atlas nebo mapu.
Když nevíš, kde je Guantánamo,
tak máš vážný problém, kámo.

Poznali jste se, učitelé?
Byla moje slova nevhodná?
Pak vás jistě uklidní,
že podobnost je čistě náhodná.

Dobrá knížka je nejlepší učitel

Karolína Kučerová

ZŠ Hulín, 8. třída

Píšu listy do nebe,
obracím se k tobě,
školský nebeský úřade.
Co uděláš pro mne?

OSUD ROZDĚLUJE POVOLÁNÍ

Poutník vyšel do světa
hledat školu života
všude jen marnost a klam
nejraději by utekl,
ale nemá kam.
A tak bloudím sám a sám.
BRÝLE mámení na nose mám.
Nevím, kam stále pospíchám.
Poutníka se ptám.
Odpoví mi na otázky o škole
A o všem kolem, co mne trápí?

Ve světlé prostorné síni
plné mladých lidí
ve zlaté bráně po pravé straně
bílý a zářivý sedí stařec
a v rukou drží veliký měděný hrnec
a každý, kdo do hrnce sáhne
cedulku s nějakým písmenem vytáhne
a Všudybud Všežvěd Poutníku praví:
„Tady Osud rozděljuje povolání.“

IQ testování

Dnes nosí Osud jméno „IQ testování.“
To je má budoucnost i moje povolání.
Psycholog ve škole ty testy prozkoumá,
Tabulka hodnot je pak věc nezlomná.
Psychologie je totiž věda
A té se dnes odporovat nedá.

IQ testy a Osud mají něco společného
možná, že dobrého,
možná, že zlého.

Nevěřím čistě v Osud
ani na IQ testování
A co přinese budoucnost
nemám ani zdání.

UFOŠKOLA

Kdybych byla paní učitelkou a mohla si vybrat, kde budu učit, vybrala bych si vesmír. Učila bych na planetě Mars. Neučila bych normální děti, ale mimozemské civilizace - učila bych prostě malé ufoňy! A pojdte se teď se mnou začíst, jak si to představuji, že by to vypadalo...

Dobrý den milí marťáci,
jak se dnes máte? Jsem
vaše učitelka a jmenuji se Sára

Já vás budu učit psát, počítat,
ovládat mimozemské jazyky
a také vás budu učit slušnému chování
a to v celém vesmíru.

Fakt jo?

Hm, dobře, tak
to se těším tedy.

Týjo, ta písemka je ale pěkně těžká.

Dnes do třídy ufonů přichází nový ufožák, jak ho asi přivítají?

Dobry den, ja jsem vas novy ufospoluzak. Jmenuji se Damián.

Ostatní maršani ještě nikdy takového zeleného a v tekutém skupenství chodícího uфона neviděli.

Ten je ale divný!

Jé, co to je?

Ten je snad z Jupiteru ne?

Cha cha cha!

Ufoděti, každý z nás je jiný a proto není důvod se nikomu z nás smát. U nás na planetě Zemi, odkud pocházíme, byly také různé děti a nesmáli jsme se jim!

Malí ufoňi se zastyděli a zamysleli.

Půjčím ti tužku, chceš?

Chceš kousek mé svačiny?

Omlouvám se.

Můžeš se mnou sedět Damiáne.

Do třídy přišel další nový ufospolužák.
Tentokrát už se chovali martánci lépe.

Paní učitelko Sáro,
to je další nový
ufožák?

Ano ufonci, to je
ufo Belinda.

Ahoj Belindo.

Jé ta je také zvláštní,
ale každý jsme jiný
a to je právě na
vesmíru to hezké.

Ahoj, můžeš se mnou
sedět, jestli chceš.

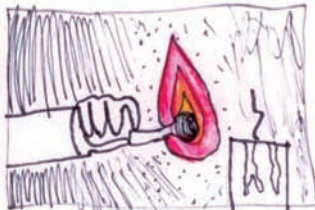
Ahoj, děkuji,
budu ráda.

A tak paní učitelka Sára měla třídu plnou hodných a rozumných
ufožáků a měli se všichni rádi a dobře. **KONEC!**

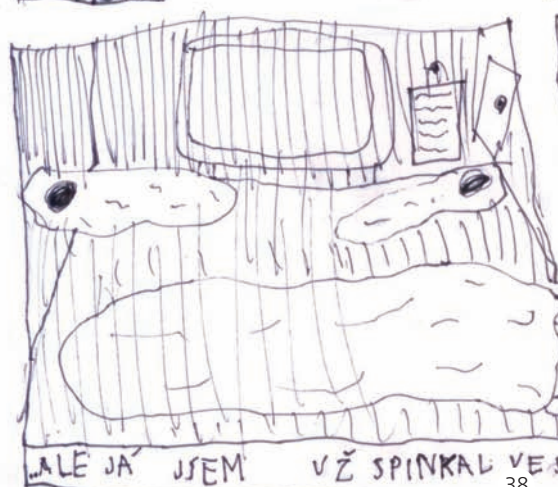
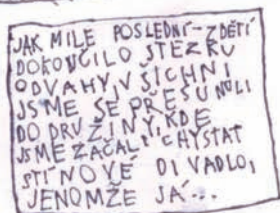
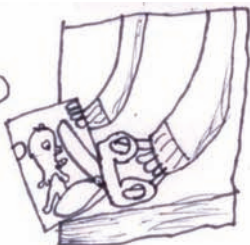

KAREL PEVNÝ NEJLEPŠÍ ZÁŽITEK ZE ŠKOLY

DUŠIČKOVÁ NOC

Můj ideální den ve škole

Lea Hrubanová

Napsala a nakreslila
Emma Vystrčilová

ŠKOLA SNŮ

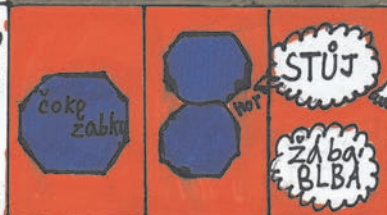
Jednou ve škole
jsem se zamyslela
škola snů.....
To je dobrý nápad.
Mohla bych dělat co
chci a jak chci.

Třeba místo paní učitelky
by učila ..... Horčice!

Nebo bychom měli místo
těch nechutných mlék
čokoládové žabky!
Jen by nám trochu
poskakovaly ve třídě

A celý den bychom
hrdli o ohnivý pohár,
kouzlili bychom A
Bojovali proti
ZLU!!!

Počkat!!! To už trochu
přeháním

Tak bychom
Jenom kouzlili.
Jenom doufám,
že nám to
pájde

A třeba .....
bychom měli místo
pana školníka
Hagrida!

Jen doufám,
že nám nic
nerozbije
(když je tak
velice j)

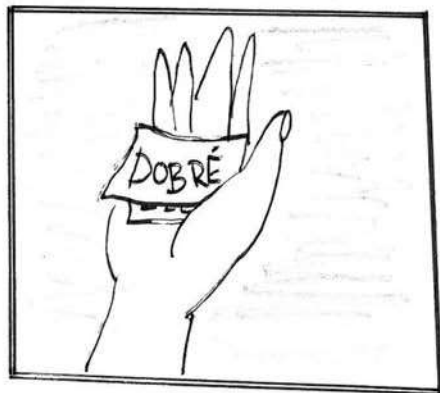

A teď to nejlepší.
Místo naší školy
by byla?
Bradavická
škola!

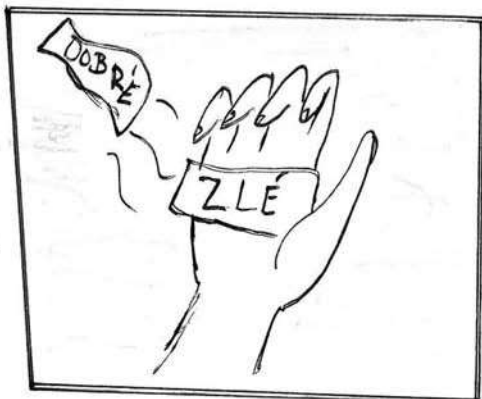
Tohle by všechno
šlo, ale problém
je v tom, že to
nejde a že jsem
nedávala
Pozor v hodině!

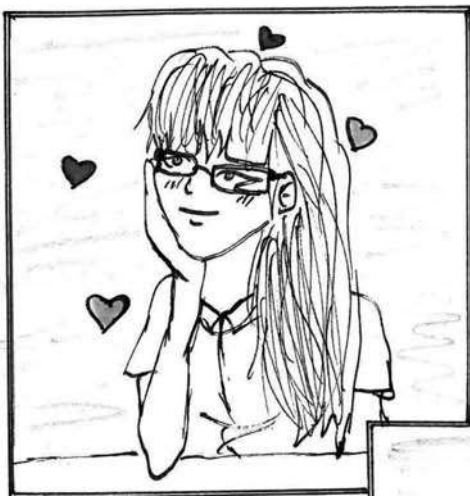

A

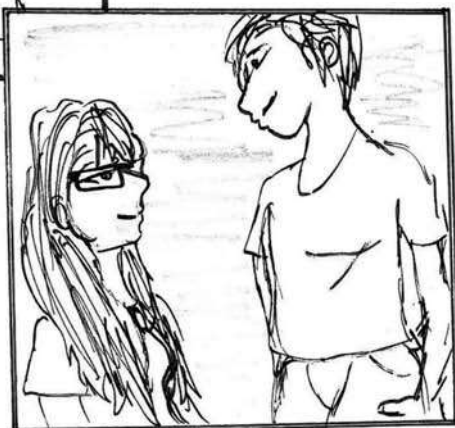

OBLÍBENÉHO
UČITELE ♡

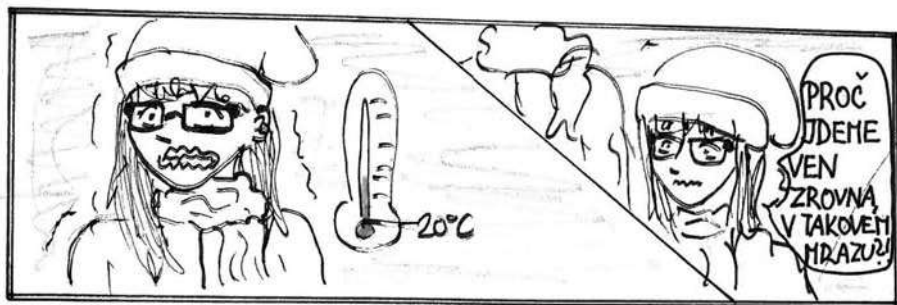
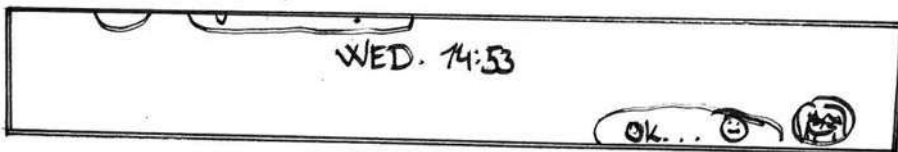

ZA NĚJAKÝ ČAS
SE MĚ KAMARÁD ZASE
ZEPTAL NA TO
SAME'...

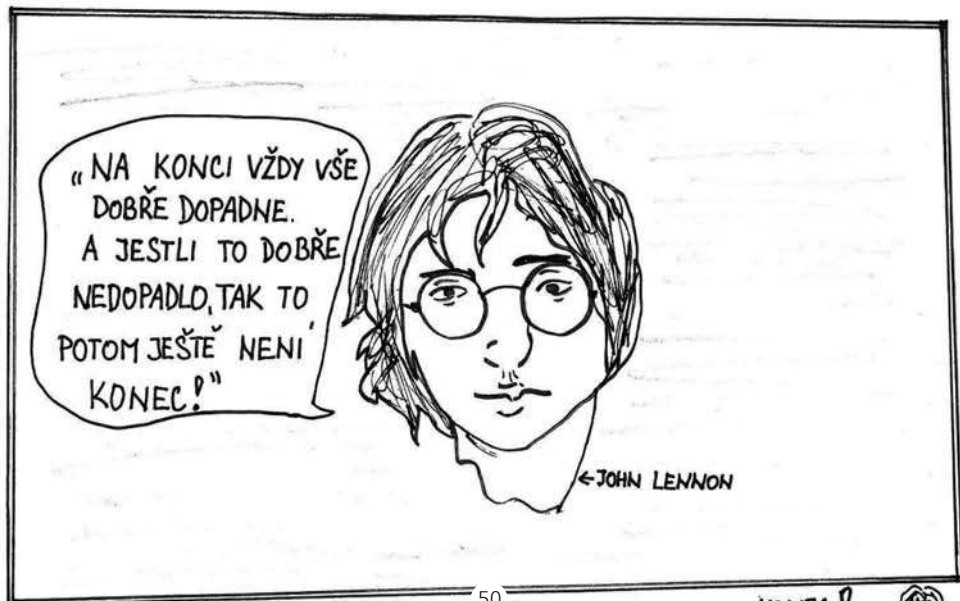
ODPOVĚĎELA JSEM MU:~

NEJEN UČITELÉ VE ŠKOLE TĚ MOHOU NĚCO NAUČIT. I OBYČEJNÝ ČLOVĚK MŮŽE BÝT UČITELEM TISÍCE LIDI. NAPŘÍKLAD MĚ JOHN LENNON INSPIROVAL SVÝMI KRAŠNÝMI CITÁTY.

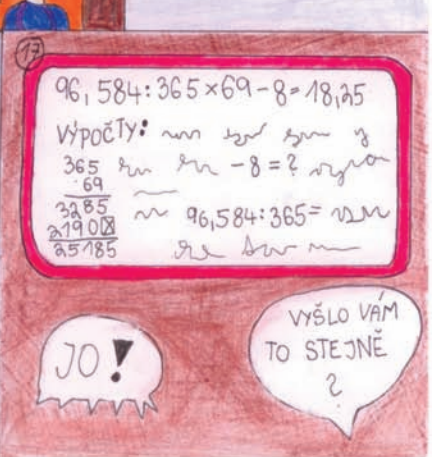

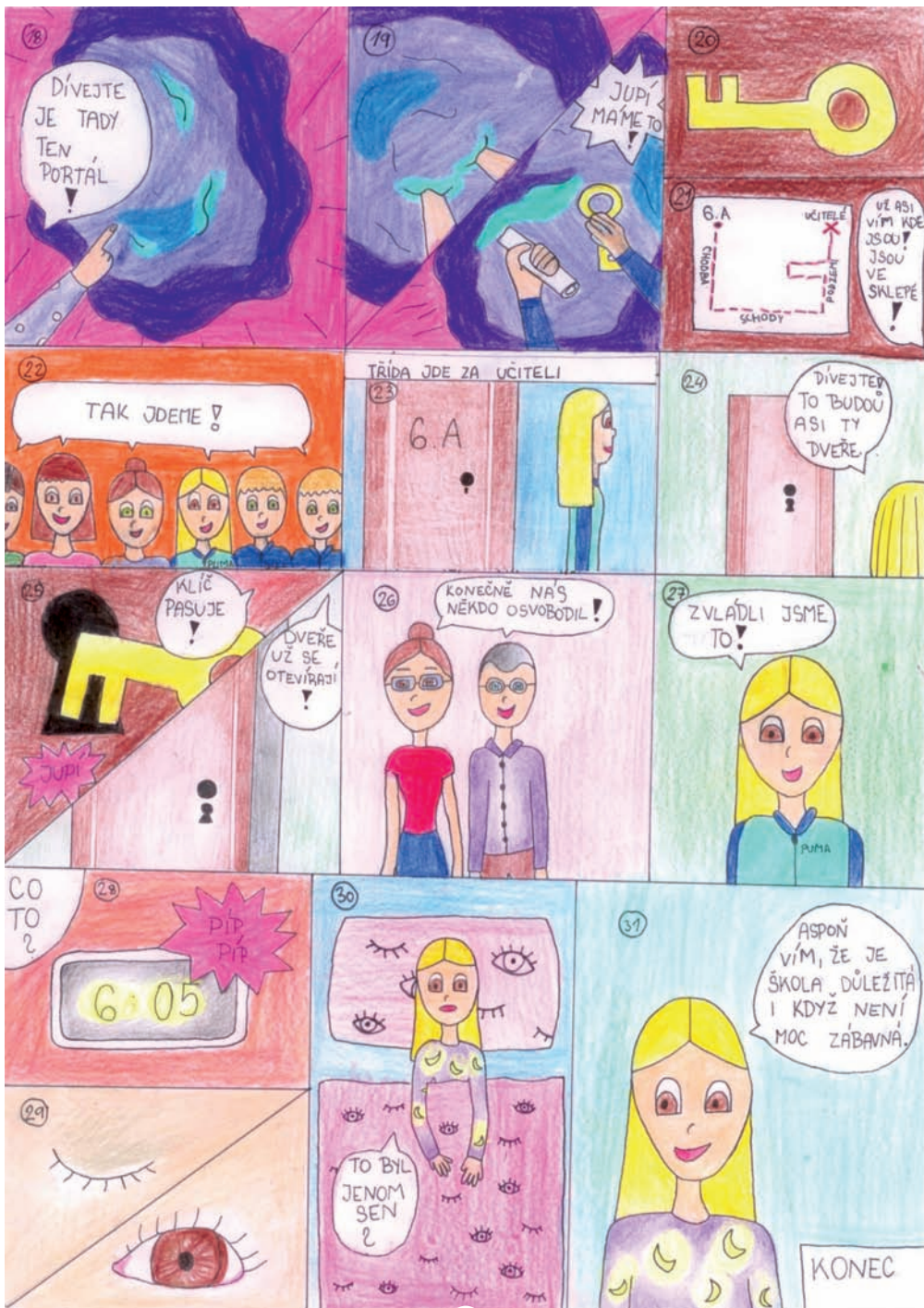

14

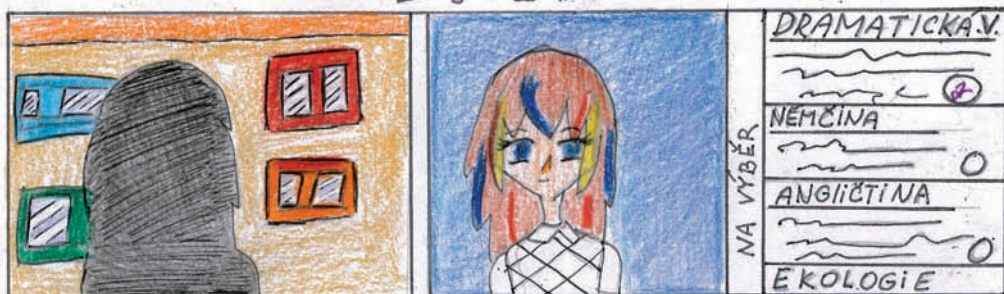
POKUD CHCEŠ ZPĚT UČITELE SPLŇ: NA TABULCE V LAVICI V LEVO BUDE MATEMATICKÝ PŘÍKLAD, TEN MUSÍTE VYPOČÍTAT. MUSÍTE HO MÍT SPRÁVNĚ VYPOČÍTANÝ. KDYŽ HO VYPOČÍTÁTE SPRÁVNĚ OTEVŘE SE VÁM PORTÁL, VE KTERÉM ZMIZELI UČITĚLÉ DO PORTÁLU DEJTE RUKU A VYTÁHNĚTE Z NĚJ PAPIR. NA PÁPIRU JE MAPA A TA TĚ ODVEDE DO MÍSTNOSTI, KDE JSOU UČITĚLÉ. ABY JSTE OTEVŘELI MÍSTNOSTI VYTÁHNĚTE JEŠTĚ KLÍČ. HODNĚ ŠŤĚŠTÍ!

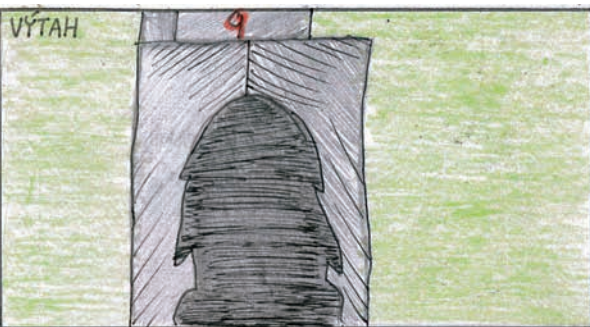
Můj ideální den

6.c.

MOJE JMÉNO JE TÍNY. CHODÍM DO 6. C. A KAŽDOU STŘEDU CHODÍM DO DRAMATICKÉHO, KROUŽKU. BYL TO MŮJ PRVNÍ DEN V NOVÉ ŠKOLE, DEN JAKO KAŽDÝ JINÝ. CO BY SE MOHLO POKAZIT? PROBLÉM JE, ŽE JSEM PŘIŠLA POZDĚ. A TO Z MĚHO OBYČEJNÉHO DNE UDĚLALO "DIVADLO."

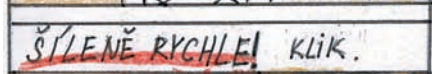

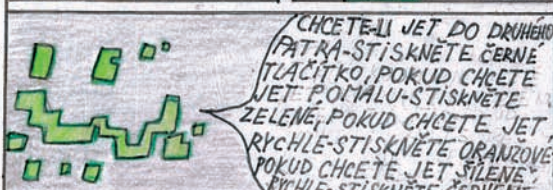
NO, TAK
JDEME NA
TO!

DOBRY
DEN!

ŠÍLENĚ RYCHLE! KLIK!

CHCETE-LI JET DO DRUHÉHO
PATRA-STISKNĚTE ČERNÉ
TLAČÍTKO, POKUD CHCETE
JET POMALU-STISKNĚTE
ZELENÉ, POKUD CHCETE JET
RYCHLE-STISKNĚTE ORANŽOVÉ
POKUD CHCETE JET ŠÍLENĚ,
RYCHLE-STISKNĚTE ČERVENÉ.

AAHHHH
HHHH!

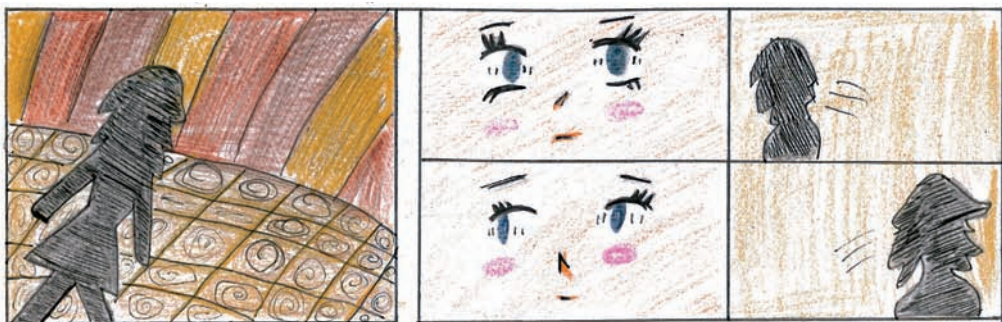
PŘEJÍ NEVŠEDNÍ 1.
DEN VE ŠKOLE

PŘÍŠTĚ VOLÍM SCHODY!

UF
A NEVŠEDNÍ DEN BUDE
URČITĚ, VŽDYŽ JSEM TU DNES
POPŘVÉ.

A NAHLE ...

VTRHLA JSEM DO TŘÍDY, A V TU CHVÍLI SE VŠICHNI SE POSTAVILI. VŽDY JSEM BYLA VELKÉHO VZRŮSTU, ALE, ŽE BYCH BYLA TAK PODOBNÁ UČITELCE JE NEMOŽNÉ!

ZE SRANDY JSEM POZDRAVILA TŘÍDU

Nez bývalo mi, než to divadýlko odehrát do konce. Posadila jsem se do křesla a začala jsem se děti ptát, co dělali o prázdninách. Hráli jsme různé hry. Byla to zábava, bavila mě každá chvilka... dokud... nepřišla skutečná učitelka!

Měla jsem takový strach, že to se mnou nedopadne dobře. ALE pak na jednou se mně třída začala zastávat. A popisovali události, které jsem s dětmi prožívala, což mělo za následek to, že se pani učitelka uklidnila a naštvaný pohled se změnil na úsměv.

CO ŘEKL BRÁŠKA DRUHÝ TÝDEN V 1. TRÍDĚ...

PANIČITELKA SE PTÁ
DĚTI V 1. TRÍDĚ...

ODPOVÍ
MALÁ VERUNKA

PANÍ UČITELKA
SE PTÁ DĚTI...

TAK, DĚTI, CO
BYSTE SI
PŘÁLY K VAŇOCŮM?

TŘI MĚSÍCE
PRAŽONIN

JÁ BYCH SI
PŘÁL OMLUVENKU
DO HOUSLÍ...

AUTODRÁHU

KABELKU!

MATYÁŠI, JAK ZNÍ ROZKAZOVACÍ
ZPŮSOB SLOVESA MLČET?

PSSST!

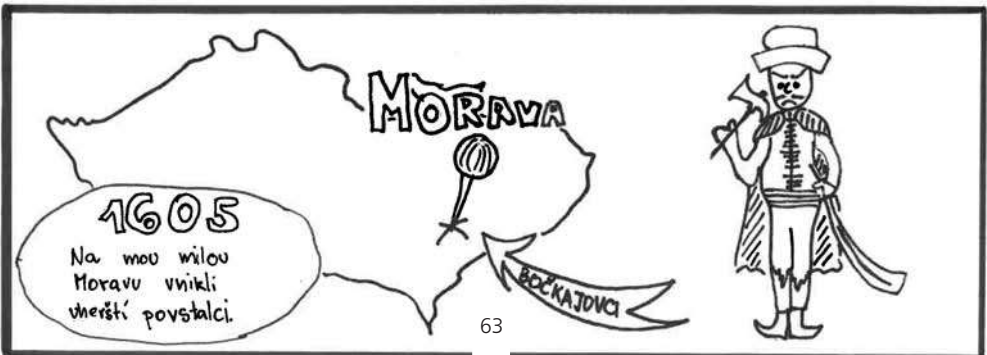

1. JA mlčím
2. TY mlčíš
3. ON mlčí

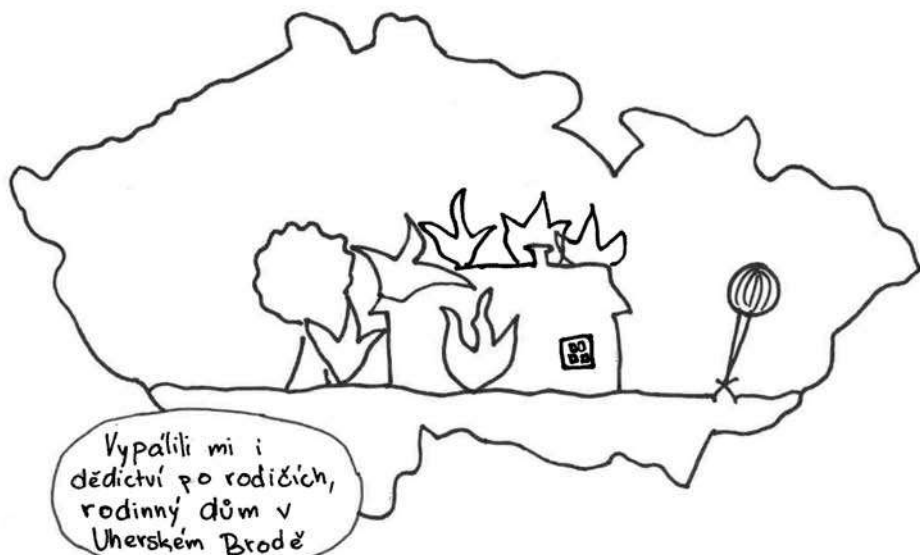

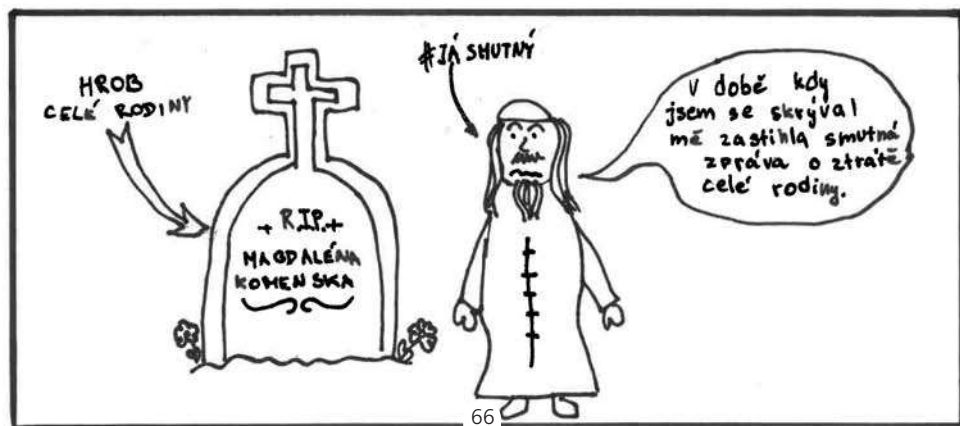
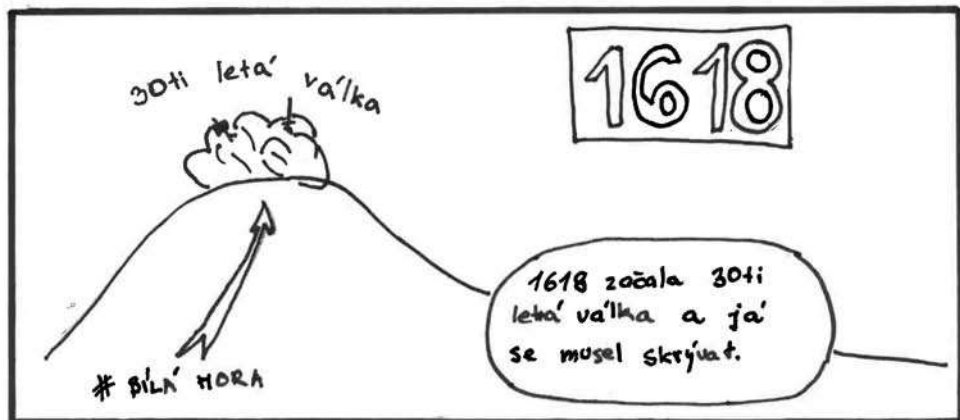
STRÁŽNICE

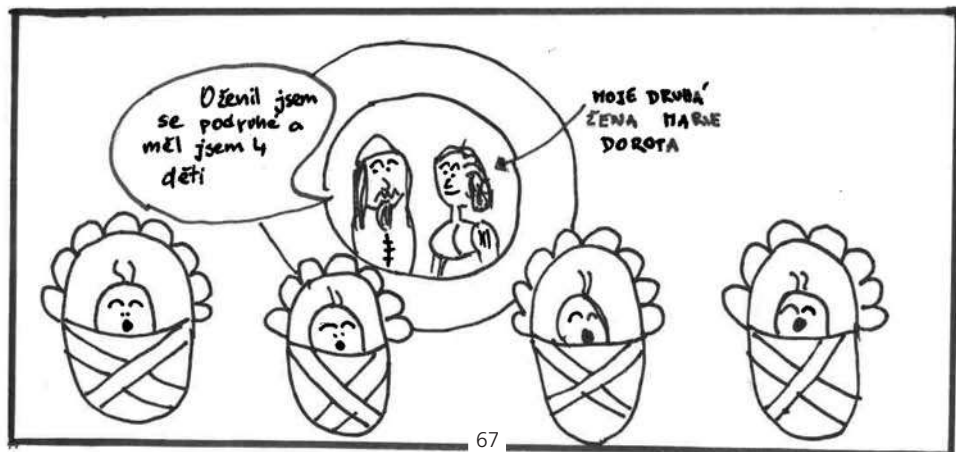
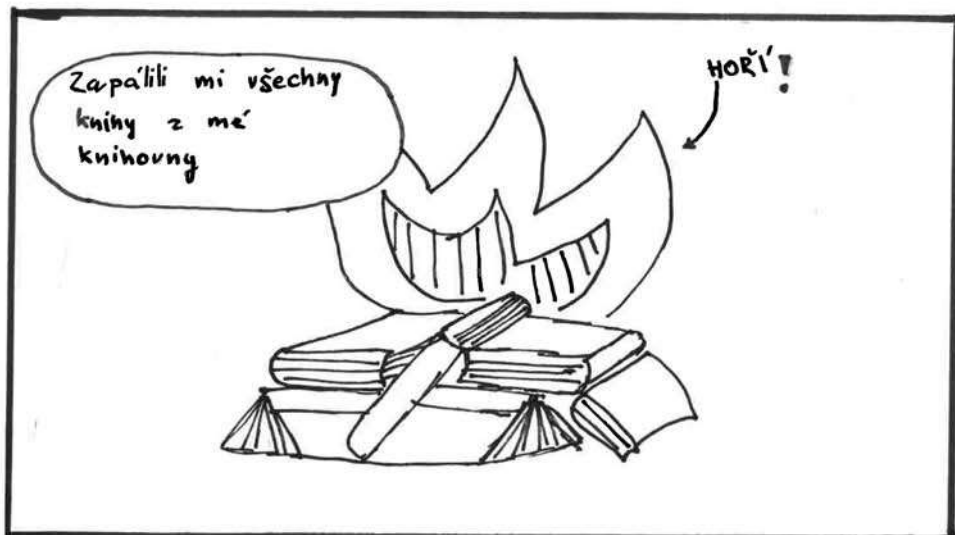

UHERSKÝ BROD

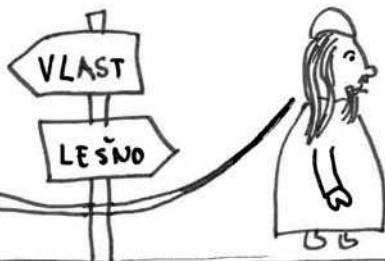

1628

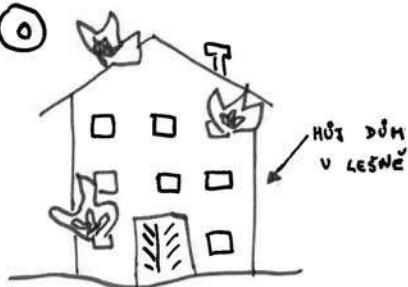
1628 musím opustit
vlast kvůli mě uříře,
utíkám do polského
Lešna

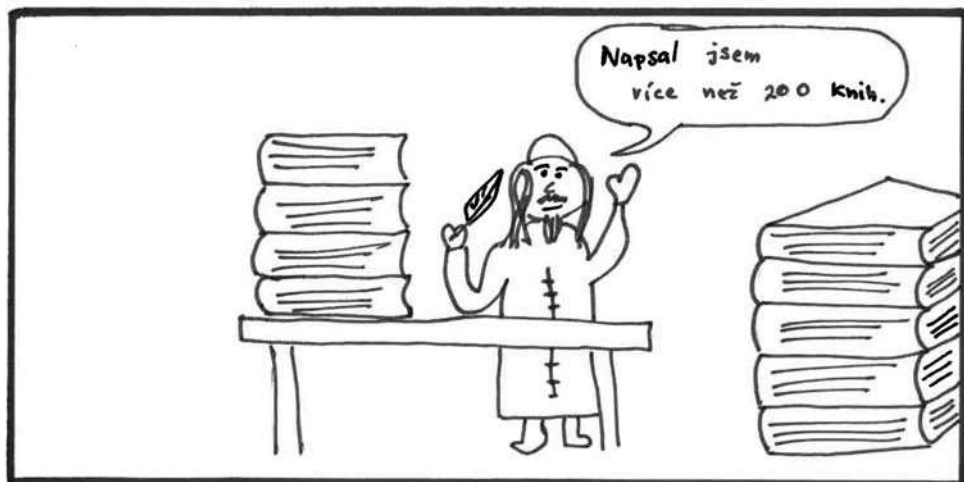

S koncem 30-tileté války
umírá i naděje na
návrat, kvůli podepsání
VESTFAĽSKÉHO MÍŘU

LEŠNO

Při vypálení
Lešna schořel můj
dům, mé knihy, ale
také má celoživotní
dílo - 5 dílný slovník
Latinsko-český

KONEC

KRAJSKÉ KOLO 2019/2020 - CELKOVÉ POŘADÍ

PRÓZA

I. kategorie (1. - 3. třída)

1. Nikola Budínová, ZŠ a MŠ Želechovice nad Dřevnicí
2. Adéla Geržová, ZŠ a MŠ Želechovice nad Dřevnicí
3. Kateřina Mlýnková, ZŠ a MŠ Branky

II. kategorie (4. a 5. třída)

1. Barbora Vaňková, 3. základní škola Holešov
2. Lucie Strnadová, ZŠ a MŠ Újezdec u Uherského Brodu
3. Kristián Chmela, ZŠ Emila Zátopka, Zlín

III. kategorie (6. a 7. třída)

1. Lucie Pěchová, ZŠ 5. května Rožnov pod Radhoštěm
2. Tomáš Kotík, ZŠ Komenského I, Zlín
3. Veronika Surá, ZŠ Komenského I, Zlín

IV. kategorie (8. a 9. třída)

1. Klára Hanáková, Gymnázium a Jazyková škola, Zlín
2. Elena Grácová, ZŠ Komenského II, Zlín
3. Veronika Woloszczuková, ZŠ Cirkevní, Kroměříž

V. kategorie (speciální školy)

1. Michal Novotka, ZŠ Otrokovice
2. Jan Daněk, ZŠ 1. máje, Kroměříž
3. Adam Sekanina, ZŠ Otrokovice

POEZIE

I. kategorie (1. - 3. třída)

1. Nikola Březinová, ZŠ Velehrad
2. Alžběta Juříčková, ZŠ Vidče
3. Karolína Fialová, ZŠ Luh, Vsetín

II. kategorie (4. a 5. třída)

1. Anna Chrobáková, ZŠ Integra, Vsetín
2. Ema Katrušáková, ZŠ Komenského II, Zlín
3. Libuše Nováková, ZŠ Zachar, Kroměříž

III. kategorie (6. a 7. třída)

1. Marie Kolečková, ZŠ Žerotínova, Valašské Meziříčí
2. Nikola Hovadíková, ZŠ Zlín
3. Štěpánka (Ema) Jaroňová, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

IV. kategorie (8. a 9. třída)

1. Jan Hurta, ZŠ Trávníky, Vsetín
2. Tereza Včelařová, ZŠ Pod Skalkou, Rožnov pod Radhoštěm
3. Karolína Kučerová, ZŠ Hulín

KOMIKS

I. kategorie (1. - 3. třída)

1. Sára Foltýnová, ZŠ a MŠ Loučka
2. Klára Stančíková, ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí
3. Karel Pevný, ZŠ Oskol, Kroměříž

II. kategorie (4. a 5. třída)

1. Nikol Vystrčilová, ZŠ J. Bublíka, Bánov
2. Lea Hrubanová, ZŠ Trávníky, Vsetín
3. Emma Vystrčilová, ZŠ J. Bublíka, Bánov

III. kategorie (6. a 7. třída)

1. Tereza Krátká, ZŠ Rokytnice, Vsetín
2. Eva Babuková, Šárka Měsíková, ZŠ Církevní, Kroměříž
3. Tereza Pernicová, ZŠ Zubří

IV. kategorie (8. a 9. třída)

1. Vojtěch Dolan, ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod
2. Tereza Pospíšilová, ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí
3. Tereza Sommerová, Sofie Burešová, ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Kde končí svět
„Čím víc budeš vědět, tím větší bude tvůj svět“
Jan Ámos Komenský

Sborník literárních a výtvarných prací dětských autorů Zlínského kraje
Vsetín 2020

Vydání finančně podpořil SKIP Velká Morava

Práce nebyly jazykově ani stylisticky upravovány

Vydala Masarykova veřejná knihovna Vsetín v roce 2020
Dolní náměstí 1356, 755 01 Vsetín, tel.: 575 755 141
www.mvk.cz, mvk@mvk.cz

Grafická úprava a tisk: exodus, grafické studio

Počet stran: 72

Náklad: 100

Vydání první

ISBN 978-80-87991-13-8

